

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obžalovaný

P **S**

.j e v i n e n, ž e

dne 8.4.2014 okolo 19.10 hodin v bytě v ulici [REDACTED] v [REDACTED], kde bydlel se svojí družkou a její dcerou nezletilou poškozenou A [REDACTED] K [REDACTED], nar. [REDACTED],

se kterou byl v této době v bytě sám a měl ji jako dceru své družky na starost, tuto z nezjištěné příčiny nejméně dvakrát udeřil silou větší až velké intenzity do hlavy a nejméně jednou do podbřišku, přestože musel vzhledem ke svému intelektu, fyzické převaze a použité síle úderů proti částem těla nezletilé poškozené, kde jsou uloženy důležité orgány, a vzhledem k věku nezletilé poškozené a s tím souvisejícím fyzickém vývojem vědět, že jí může způsobit závažná zranění a s tímto byl srozuměn a takovým jednáním způsobil nezletilé poškozené krevní výrony v měkkých pokrývkách lebních na temeni vpravo a vlevo a též pod okosticí, krvácení pod tvrdou plenu mozkovou na temeni a v zadní jámě lební menšího rozsahu, ložisková krvácení do měkkých plen na temeni hlavy oboustranně, ložiskové krevní výronky do změkklé mozkové tkáně v kůře čelního laloku a v oblasti mozkového kmene a velkou krevní podlitinu v pravém podbřišku, přičemž obžalovaný věděl, že tato zranění mohou vést ke smrti nezletilé poškozené a bezdůvodně předpokládal, že nezletilá poškozená nezemře, toto zranění mozku u nezletilé poškozené vyvolalo zvracení a následné vdechnutí zvratků a dušení, čímž došlo k nezvratnému poškození jejího mozku z nedostatku kyslíku a i přes poskytnutí vysoce odborné lékařské péče, kterou bezprostředně po svém jednání přivolal, nezletilá poškozená A■■■■ K■■■■ z této příčiny zemřela dne 20.4.2014 v 02,35 hodin ve Fakultní nemocnici v ■■■■■,

tedy

jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, čin spáchal na dítěti mladším patnácti let a tímto činem způsobil smrt,

č í m ž s p á c h a l

zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 tr. zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 145 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **deseti (10) let**.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu **zařazuje do věznice s dozorem**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **povinen zaplatit** poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně ČR, Drahobejlova 1404/4, 170 00 Praha 9 škodu ve výši 262 989,- Kč.

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů, které byly provedeny v hlavním líčení, bylo zjištěno, že obžalovaný P■■■■ S■■■■ se v průběhu roku 2013 seznámil s matkou nezletilé poškozené A■■■■ K■■■■,

svědkyní P. K. V té době byla jmenovaná těhotná s otcem nezletilé poškozené M. K., se kterým se však v průběhu těhotenství rozvedla. Nezletilá poškozená A. K. se narodila ,to již byl u porodu přítomen obžalovaný. Tento se ke svědkyni P. K. začal stěhovat postupně od prosince 2013 a jejich soužití ve společné domácnosti počalo 1.2.2014, a to v bytě na adrese , . Dne 8.4.2014 byl obžalovaný na rehabilitaci v nemocnici z důvodu pracovního úrazu horní končetiny. Okolo 19.00 hodiny svědkyně P. K. odešla z domova a obžalovaný zůstal ve společném bydlíšti s nezletilou poškozenou sám. V tuto dobu z nezjištěné příčiny (tuto se skutečně přes veškeré dokazování nepodařilo soudu zjistit) nejméně dvakrát udeřil silou větší až velké intenzity nezletilou poškozenou do hlavy a nejméně jednou do podbřišku. Tímto jednáním jí způsobil zranění, která jsou podrobně popsána ve skutkové větě výroku rozsudku. Vzhledem k poranění mozku nezletilá poškozená začala zvracet a aspirovat tyto zvratky. Obžalovaný tuto skutečnost zjistil a pokoušel se nezletilou poškozenou oživovat. Poté v 19.12 hodin zatelefonoval na pracoviště Územní zdravotní záchranné služby, pracoviště , kde oznámil jaký je aktuální stav nezletilé poškozené a podle pokynů operátorky se jí snažil do příjezdu lékařské pomoci oživovat. Po příjezdu Zdravotnické záchranné služby kraje byla nezletilá poškozená převezena do krajské nemocnice, a.s. a posléze vrtulníkem do Fakultní nemocnice v . Zde 20.4.2014 v 02.35 hodin zemřela, příčinou úmrtí bylo nezvratné poškození mozku z nedostatku kyslíku (tzv. smrt mozku – jeho odumření), jako důsledek dušení z vdechnutí zvratků.

Trestní stíhání obžalovaného bylo zahájeno usnesením , ze dne 8.10.2014 č.j. pro zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 tr.zákoníku. Toto usnesení bylo obžalovanému doručeno ve stejný den. Obžalovaný byl v přípravném řízení vyslechnut dne 23.10.2014 (č.l. 306). Při tomto výsledku prohlásil, že využívá svého práva a nebude k věci vypovídat. Ke své osobě pouze uvedl, že je schopen výsledku, cítí se zdrav. V současné době je , návykové látky neužívá, na psychiatrii se neléčí. V řízení před soudem byl obžalovaný vyslechnut v rámci hlavního líčení dne 22.9.2015 (č.l. 640). Ke své osobě kromě jiného uvedl, že se od 1.2.2014 zdržuje na adrese , kde žije ve společné domácnosti s P. K., která je stále jeho družka. Ta je s ním nyní těhotná. K. nastoupil v září 2008. V současné době je a pobírá 50% platu. V první části své výpovědi (č.l. 641-643 první dva odstavce) obžalovaný podrobně vypovídal k okolnostem seznámení se svědkyní P. K. a k vývoji jejich vztahu. Kromě jiného uvedl, že se se jmenovanou seznámil v době, kdy byla těhotná, zpočátku se jednalo o kamarádský vztah. Byl také přítomen dne porodu nezletilé poškozené. Posléze spolu komunikovali především na sociálních sítích, v říjnu odletěl obžalovaný na dovolenou a ukončil veškerou komunikaci. Po návratu z dovolené si začali opět psát a domluvili se, že se obžalovaný ke svědkyni přestěhuje. Stěhoval se tedy v průběhu ledna 2014 a od 1.2.2014 v bytě na adrese v bydlí natrvalo. Dále se vyjadřoval ke svému pracovnímu úrazu horní končetiny, který utrpěl dne 23.1.2014, v zaměstnání na . Vypovídal o léčbě tohoto zranění, která trvala nejméně sedm měsíců, v té době byl na nemocenské doma. Do někdy v červenci 2014, kde setrval až do 9.10.2014 než ho obvinila z tohoto činu, což je lež. Dále se vyjadřoval ke společnému soužití se svědkyní P. K. a její dcerou, nezletilou poškozenou. Uvedl, že tuto viděl málokdy, neboť většinou spala a nebo si s ní svědkyně hrála a cvičila s ní. Svědkyni mu bylo sděleno, že A. je opožděná, že je na pohyb zčásti retardovaná. Snažili

se, aby se batolila, ale ona byla líná, vždy se převálila na zádička a zůstala tak ležet. Modřiny se jí začaly dělat někdy v prosinci. Svědkyně mu říkala, že to může být z toho cvičení a nebo že se mohla uhodit nějakou hračkou nebo televizním ovladačem. Modřinky se objevovaly různě, někdy hned, někdy až za několik hodin. Když ji dali večer spát, tak je neměla, ráno byla překulená na druhé straně postýlky a modřinky na ní viděl. Řešili to s lékařkou, která na to nijak nereagovala a říkala svědkyni, že malá je retardovaná na pohyb. Tohle mu říkala svědkyně, protože on s nimi u lékařky nikdy nebyl. Pokud jde o inkriminovaný den 8.4.2014, pak vypověděl v další části výpovědi (**č.l. 643 třetí odstavec až č.l. 648**), že před tímto dnem navštěvoval rehabilitace v neurčitých intervalech, bylo to dvakrát či třikrát v týdnu. Na rehabilitaci byl i toho 8.4., chodil tam vždy kolem 8.30-9.00 hodin, bylo to v [REDAKCE] nemocnici. Na těch rehabilitacích pobýval asi hodinu. Ráno nesnídal, protože chodil také na magnety a to mu nedělalo dobře od žaludku. Neví v kolik hodin toho dne A [REDAKCE] vstávala, stávalo se, že ji někdy vytáhl z postýlky, ale vzhledem k jeho hendikepu s tou rukou ji moc často nevytáhoval, spíše jí podával nějaké hračky. Neví v kolik hodin toho dne vyndala P [REDAKCE] malou z postýlky. A [REDAKCE] se většinou budila kolem šesté hodiny a v postýlce si ještě hodinu nebo dvě broukala. Měli v ložnici chůvičku, takže vždycky zaslechli, když se A [REDAKCE] probudila. On tedy toho dne ráno odešel na rehabilitaci a když se kolem desáté hodiny vrátil, tak P [REDAKCE] byla s A [REDAKCE] v obývacím pokoji. Předpokládal, že A [REDAKCE] už byla nakrmená. Malá sedávala při jídle v zelené židličce, kde si sama držela lahvičku s pitím. Většinou byla A [REDAKCE] po ránu klidná, takže se jí dalo jídlo. Když z té rehabilitace přišel domů, tak se nasnídal a šel vedle do pokoje na počítač, protože mu nebylo moc dobře. P [REDAKCE] už byla zvyklá, že po té rehabilitaci býval spíše nevrlý a protivný a že chce být sám. Zpočátku dostával různé kapačky, po kterých byl malátný. Ten den tak nějak plynul, A [REDAKCE] byla celkem hodná, obžalovaný si s ní toho dne nehrál a téměř ji ani neviděl. V poledne jí P [REDAKCE] dala oběd a rozhodla se, že s ní půjde na procházku. Odcházely kolem třetí hodiny a vrátily se navečer v šest. Než šla P [REDAKCE] s malou na procházku, tak mu řekla, že jí došla noční kašička, kterou A [REDAKCE] každý večer konzumovala, tak že ji venku koupí. Protože tu samou kašičku neměli, tak jí koupila nějakou jinou, byla to nějaká nová cereální kaše s ovocnou příchutí, kterou malá nikdy předtím nejedla. Neví přesně, kdy dala toho dne P [REDAKCE] malou spát. Ví, že nejdřív ji odnesla do jejího pokojíčku a dala jí najíst. P [REDAKCE] nechtěla, aby byl u krmení malé s ní, chtěla, aby se malá v klidu najedla a šla spát. P [REDAKCE] byla na ten den domluvena s jejím kamarádem, že kolem 19.15 hodin za ním zajde a předá mu splátku na opravu auta, které se jim porouchalo a které ten kamarád spravoval. Obžalovaný se s ní rozloučil v obýváku, vyprovodil ji ke vchodovým dveřím a řekl jí, že zatím umyje nádobí. Vešel do kuchyně, na mikrovlnce viděl, že je asi 19.07 hodin, ona se jim mikrovlnka někdy předcházela. Když umyl nádobí, tak šel do obýváku, chtěl se koukat na krimi zprávy na Primě, které začínají v 19.20 hodin. Všiml si, že na počítači je čas 19.10, což mu utkvělo. Potom si vzpomněl, že A [REDAKCE] je už chvíli bez dozoru, takže se kouknul na chůvičku, která problikávala, protože na ní nebyl zapnutý zvuk. Chůvička blikala asi na sedm diod. Když to zjistil, tak chůvičku zesílil a uslyšel zvuky jako kašlání. Vešel přes chodbu do pokojíku, dveře byly pootevřené, protože vrzaly a bylo tudíž vidět na postýlku. A [REDAKCE] měla nejdřív dřevěnou postýlku, ale některé její šprušle byly prasklé, asi od toho, jak v ní A [REDAKCE] skákala. Oni tu postýlku nejdřív vyztužili zesponu pásem, ale trochu se to stále promačkávalo. Po nějaké době upadlo u postýlky i kolečko, tak se rozhodli, že A [REDAKCE] dají do cestovní postýlky, která měla síťku. V této postýlce byla A [REDAKCE] asi od svých šesti měsíců. Když tedy přešel chodbu a uviděl na postýlku s A [REDAKCE], tak si všiml už od dveří, že má pozvracenou bradičku. Vešel dovnitř a viděl, že na vrznutí dveří A [REDAKCE] vůbec nezareagovala, což bylo divné, protože na to ona reagovala vždycky aspoň tím, že se na ně podívala. Tentokrát měla vytřeštěné oči, otevřené jak nejvíc to šlo a koukala někam do stropu. Vůbec nereagovala na jakýkoliv zvuk. Když k ní přišel, tak

měla pozvracenou bradičku až k nosu, utřel jí to, byla to asi ta nová kašička, která jí nejspíš nesedla. P. malou krmila asi v 18.30 hodin. Když se A. najedla, tak si vždycky odříhla. Nevěděl, jestli tomu bylo tak i v tomto případě, u toho krmení nebyl. A. tedy utřel, ona mívala na spaní přes hlavičku plenku, ta plenka byla teď někde mimo, ani ručičky jí neviděl. S tou plenkou jí utřel zbytek zvratků. A. vůbec nereagovala, i když na ni mluvil. Levou rukou jí tedy podložil hlavičku pod krk a asi třikrát ji popleskal po obličejíku. Nebyly to velké rány, chtěl jen vyvolat nějaký bolestivý podnět, aby na něho zareagovala. Popleskával ji přes pravou tvář. Popleskal ji asi třikrát nebo čtyřikrát a ona pořád jen vytřeštěně koukala, takže jí levou rukou nadzvedl výš a v tom pohybu ji přetočil, abych ji mohl uchopit pravou rukou, jelikož v levé neměl sílu. Když ji měl na ruce, tak slyšel, že se snaží nadechnout, ona byla v úplném tranzu, úplně mimo. On byl taky mimo, protože nevěděl, co má honem dělat. Napadlo ho, že jí ta kaše nesedla, tak s ní běžel rychle do vedlejší místnosti, kde měl mobil. Z A. neustále kapala ta kašička, celou cestu to z ní kapalo, všechno bylo potřísněné, bylo to jako hrnečku, vař. A. výraz neviděl, snažil se jí rukou mačkat na bříško, aby tu veškerou kaši v bříšku uvolnil. Vzal telefon a nejdřív vytočil P., ani nevěděl proč, myslel si v první chvíli, že mu pomůže. Obžalovaný byl sice školený na to, jak zachraňovat životy, ale v tu chvíli nevěděl, jak má pomoci tak malému dítěti. Snažil se tedy zavolat P., ale protože měl nový dotykový telefon, tak omylem zmáčkl číslo svého kolegy D. z práce, který hovor přijal. Tento nechtěný hovor pak nešel ukončit, nešlo s ním nic dělat, nadával kolegovi, ať to položí, protože on se ho pořád vyptával, co mu je. Když se to konečně dalo do pořádku, tak už nechtěl P. volat, šel s A. do jejího pokoje a otevřel okno, aby měla čerstvý vzduch. Měl celou dobu malou na pravé ruce, v pokojíku otevřel okno. V tu chvíli mu bylo jasné, že nemá cenu P. volat, protože ztratil hodně času a rozhodl se zahájit resuscitaci. Položil A. na záda na postel vedle její postýlky, dal jí ruku pod hlavu a v tu chvíli ho napadlo, že by mu mohli pomoci ze záchranné služby, takže zavolal na linku 155, aby mu po telefonu poradili. Řekl jim, kde je, na jaké ulici se nachází, co se stalo a že potřebuje pomoc. Telefon dal na hlasitý odposlech, odložil ho na poličku a začal pomalu s resuscitací A. Nejdřív do ní dýchnul, musel jí vyndat zvratky z pusinky, protože jich byla pořád plná. Potom začal dvěma prsty s masáží srdíčka, to už byl ve spojení s operátorkou. Ta se ho ptala, jakou má dítě barvu. On jí řekl, že nejdřív byla rudá a později že začala modrat. Operátorka se ho ptala na příznaky, řekla mu, aby ji zvedl a uchopil ji za ruku a ať ji překloupí a uhoď ji větší silou mezi lopatky, ale ne nějak moc, aby jí neublížil, což mu bylo vzhledem k jejímu věku jasné. Jak měl tu ruku pod její hlavičkou, tak ji nadzvedl, ale protože v levé ruce neměl žádnou sílu, tak si ji přendal na tu levou rukou a pravou rukou ji uhořil asi devětkrát mezi lopatky. Operátorka se ptala, jak na to malá reaguje, obžalovaný jí řekl, že jí nevidí na obličej, ale že během těch úderů několik zvratků ze sebe dostala. Obžalovaný měl mobilní telefon na poličce a musel zvýšit hlas, aby ho operátorka slyšela. Řekl jí, že tohle nepomohlo a ona mu řekla, ať zahájí resuscitaci a neustále se ptala, jak malá reaguje a jakou má barvu. Říkal jí, že se A. stále snaží nadechnout a že je malátná. Malá vůbec nereagovala, zpočátku se bránila a snažila se ho chytit, neví, jestli kopala nožičkami. Obžalovaný začal s resuscitací poté, co ji přendal z ruky na postýlku. Dal jí opět ruku pod hlavičku, foukal jí do pusy a začal jí pravou rukou mačkat na srdíčko, to už bylo podruhé. Stlačil jí asi 30x a pak do ní foukal. Vzpomíná ještě, že když ji přenášel, tak měla nezvykle vtažené bříško po stranách, což nikdy neviděl a kolem pupíku měla bříško strašně vystouplé a tvrdé. Netuší, z čeho to měla. Když ji resuscitoval, tak to právě moc nešlo, protože to bříško měla hodně stažené, jako by měla křeče. Několikrát jí mačkal na srdíčko, protože jí z pusinky tekla pořád ta kaše. Sevrženou rukou jí bouchnul párkrát do bříška, aby to z ní vyšlo, nebylo to moc velkou silou, prostě úměrně k věku dítěte. Pak ji přetočil na bok a z ní začalo téct hodně té kaše. Prsty jí vytřel pusinku a vzal další plenku a utřel ji. Několikrát do ní fouknul a

potom už to z ní začalo téci, jako by se jí uvnitř uvolnil špunt. Celou tu dobu komunikoval s operátorkou. Ta operátorka mu neříkala, aby A████ bouchnul do toho břicha, byl v panice a nevěděl, co má dělat, proto postupoval takto. Celou dobu mu operátorka opakovala, že se nemusí bát, že sanitka je na cestě. V té resuscitaci pokračoval asi tak 10 minut po započetí hovoru s operátorkou, to už malou nepropleskával, tu tvář jí popleskal hned zkraje. Ty údery do břicha byly proto, aby jí vyvolal to zvracení. Pak uslyšel sanitku otevřeným oknem a čekal, až budou přímo u domu. A████ si vzal na pravou ruku a když ji donesl ke dveřím, tak ji přetočil a cestou ji mačkal na tom srdíčku. Obžalovaný se během té resuscitace bál, aby jí nepromáčkl žebro a neudělal jí něco s plícemi. Doběhl tedy ke dveřím a uslyšel vůz zdravotnické služby, jak přešel přes obrubník. Odbzučel jim a zaznamenal, že zdravotnický personál ho vidí a jde nahoru. Celou tu dobu měl malou na ruce a mačkal jí na srdíčko. Pak ji položil v kuchyni na přebalovací pult a předal ji zdravotnickému personálu. Neví už, jestli ji předal doktorovi nebo doktorce, bylo mu to v té době úplně jedno. Už potom s A████ nijak nemanipuloval, všiml si jen, že jí nasadili nějaký dýchací přístroj. Neví, jestli ji odsávali. Zdravotníci byli u nich asi půl nebo třičtvrtě hodiny, zkrátka hodně dlouho. Pak přišla ještě druhá posádka a jemu bylo jasné, že někde musí být lékař. Jen co přišli dovnitř, tak ihned kontaktoval P████, že se A████ začala dusit, že přijela sanita a ať přijde rychle domů. P████ si nejdřív asi myslela, že jde o nejspíš žert, ale pak příběhla asi do minuty a když zjistila, co se stalo, tak se zhroutila. Ptal se jí, kolik dávala malé jídla. A████ dostávala pořád tekutou stravu, protože P████ nemohla kojit, tak malá byla na umělé výživě. P████ říkala, že A████ měla toho dne velký apetit a snědla asi 180 ml té kaše, to bylo v těch půl sedmé. Opravdu toho snědla hodně, proto toho z ní hodně šlo. Poté, co zdravotnická služba prováděla tu resuscitaci, tak na něho koukali, jestli jí neublížil, protože na malé bylo vidět modřiny. Když řekli, že ji vezou na příjem, tak za nimi přišla nějaká doktorka, a hned na ně vyjela, co tomu dítěti udělali, že malá je samá modřina a jestli ji náhodou netýrají. Byli z toho celí vyjevení a ubřečení. Je pravda, že těch modřinek měla malá hodně. Ví, že jednu modřinu jí udělal on, protože s ní jezdil v kolečkové židli a ona se udeřila o plastový táč před tou židlí a udělala se jí taková ošklivá černá modřina. Toho 8.4. měla malá modřiny někde na obličeji, na policii u výsledku si jich všiml na fotografiích. Neví, zda je A████ měla také na těle, on už ji nesvlékal ani nepřebaloval. Obžalovaný ostatně přebaloval malou za tu dobu jen dvakrát, když P████ nebyla doma, to byla malá počůraná. Poprvé jí dal ty plenky obráceně, protože ani nevěděl, jak se to dělá. Zdravotníci museli ty modřinky na obličeji vidět, na těle modřinky vidět nemohli, protože malá byla oblečená. Až když ji rozbalili, tak na ně lékařka vyjela a ptala se, k jaké dětské doktorce malá chodí. P████ jí vysvětlovala, že A████ doktorku nějaké modřiny nezajímaly, tu zajímalo jen to, že je malá pohybově retardovaná a opožděná a že se nepřetáčí. Ví, že P████ malé koupila chodítko, do kterého jí ji dávali asi na dvě hodiny denně. Malá se v tom chodítku odstrkovala spíše dozadu. Pokud měla nějakou modřinu pod pupíkem, tak to mohla mít právě z toho chodítka, protože se přitom opírala o plastový rám toho chodítka. Jediný důvod, který ho napadá ohledně A████ poranění, je ten, že jak se snažila nadechnout, tak mozek začal pracovat. On v r. 2011 dělal poprvé resuscitaci u člověka, který se pokoušel oběsit, tehdy ho zachránili. V nemocnici zjistili, že po pěti minutách, co se mozek snaží usilovně nadechnout, tak odumírá a dochází ke krvácení do mozku. Myslí, že během té chvíle, co se malá snažila nadechnout, v jejím mozku došlo k nějakému poškození a to v době, kdy u ní nebyl. Když k ní přišel, tak viděl, že je pozvracená. Když malou předal zdravotnickému personálu, tak už neví, co s ní potom dělali, neví, jestli jim třeba nespadla. On ji pak viděl až za čtyři dny v █████ nemocnici, protože ho P████ požádala, aby jel s ní. Já nebyl A████ rodič, takže by ho k ní samotného ani nepustili. Jemu v ten den malá nespadla, ani ji neupustil. Nikdy neviděl, že by někdy upadla P████. Když malá byla v postýlce a cvičila, tak několikrát sklonila hlavu k zemi. Netuší, jestli tohle dělala i toho 8.4.

Je si stoprocentně jistý, že mu A■■■■ nikdy neupadla, ani ji omylem neuhodil. Ten zdravotní kurs, který absolvoval, byl v rámci ■■■■■. Prováděli ten kurs na plastové panně, nebyla to postavička dítěte, ale dospělého člověka. Bojový sport také dělal. A■■■■ biologického otce nikdy neviděl, jen na fotografii. Ví, že se jmenuje M■■■■ K■■■, ale vůbec ho nezná. Pan K■■■ víceméně vyživovací povinnost na malou plnil, až na ten poslední měsíc, ale jinak o ni zájem vůbec neměl, nechtěl se s ní kontaktovat, P■■■ obviňoval, že ho podváděla a že malá není jeho. Pak si nechal udělat rodičovský test a zjistilo se, že je pravým otcem A■■■■, ale ani tak o ni neměl žádný zájem. Předtím, než šel k A■■■■ do pokoje, hrál v obýváku na počítači hru Go Game. V minulosti se několikrát stalo, že si malá více ublinkla, bylo to vždycky proto, že toho snědla hodně, že se tzv. přejedla. Po tom ublinknutí ale už byla v klidu a když seděla v postýlce, tak jí občas stékala kaše z pusinky, ale bylo to dobré. Několikrát se stalo, že se jakoby dusila, ale to nebylo z kaše ale z toho, že žužlala rohlík. Nikdy jí ale nemuseli dělat nějakou resuscitaci. S malou žádné zvláštní potíže nebyly, jen ohledně té motoriky byla zpomalená. P■■■ se s ní snažila cvičit. Co se týká těch modřin, tak od začátku měli pocit, že má špatnou srážlivost krve. Ony se jí objevovaly modřiny, aniž by na ni sáhli. Malá měla modřiny třeba i v podpaží, čemuž se divili a mohlo to být jediné z toho, jak ji nadzvedávali. P■■■ s ní byla několikrát u standardní lékařky, pak jí někdo doporučil navštívit paní L■■■■, kterou zná také, ale jestli ji P■■■ navštívila to neví, údajně tam v ten den neordinovala. Neví, zda navštívila nějaké hematology, tohle by řekla P■■■. On s ní u doktora nikdy nebyl, byl až v té ■■■■■ nemocnici. Během té resuscitace s malou netrásl. Když ji vytahoval z postýlky, tak byla taková ztuhlejší, ale jak s ní přecházel do pokoje, tak už byla jako hadrová panenka, byla hrozně malátná a padala jí hlava. Když ji propleskával po tváři, tak měla hlavičku pořád ve stejné poloze, on jí držel ruku pod hlavou a poplácával ji. Nebylo to tak, že by se po těch propleskáních překulila v postýlce z jedné strany na druhou, on jenom chtěl, aby se probrala a podívala se na něho. Byly to lehké pleskance, úměrné jejímu věku. Ty rány do břicha byly spíš uhození rychlého rázu a hodně rychle za sebou, bylo to zavřenou dlaní, aby se jí uvolnil ten žaludek. Byly to slabší údery než ty, které jí dával mezi lopatky podle rady operátorky. Operátorka mu říkala, že mám udeřit větší silou mezi lopatky. On neměl zájem tomu dítěti ublížit, chtěl ji zachránit. A■■■■ nebyla zlobivé dítě, naopak byla velice hodná a klidná. Samozřejmě, že také brečela, někdy to bylo i humorné, protože dítě se chvíli směje a chvíli brečí. A■■■■ nebyla plačtivé dítě. Když ji hlídal a ona začala plakat, tak jí pustil hudbu anebo s ní jezdil v židličce. Každé dítě potřebuje nějaký limit, aby nebylo tolik závislé na matce. Nestávalo se, že by ji nechali hodinu vybrečet, někdy ji taky nechávali vyplakat samotnou v místnosti, ale to bylo na pár minut. Ona když delší dobu brečela, tak byla strašně rudá a zakašlávala se, měla velké bělmo v očích a oni měli strach, že jí v něm popraskají žilky. Sám hlídal A■■■■ za celou tu dobu asi tak 10x. Zezačátku ho s ní P■■■ samotného nenechávala, protože neměl s dětmi žádnou zkušenost, to až potom ho všechno naučila a on se snažil to všechno chápat. Toto byla jeho první zkušenost s malým dítětem. Nejdelší doba, kdy malou hlídal, byla asi hodinu a půl. P■■■ nechtěla chodit s malou do obchodů, aby se někde nenakazila, takže ji nechávala se ním doma, aby ji pohlídal. Také ji hlídal, když P■■■ chodila cvičit do posilovny. Většinou ale malou hlídal krátce, tak půl hodinu, když si P■■■ někam odběhla. Fotek A■■■■ mají velké množství. Ty modřinky se malé začaly dělat kolem pátého měsíce, to vždy zjistili ráno, když se vzbudili. Večer je neměla a ráno se jí objevila třeba na obličeji, i když na ni vůbec nesahali. Oni si nebyli ničeho vědomi, A■■■■ si to mohla udělat nějakou hračkou. Obžalovaný nikdy neviděl, že by jí modřinka vznikla během doby, kdy s ní byl on, to bylo jen jednou, jak už uváděl. Ty modřinky na obličeji byly v průměru velké 2 cm, myslí, že mohly vzniknout od těch hraček. On sám malou nikdy neuhodil, jenom v době té resuscitace. V prvních měsících po narození malé chodil ohledně toho zranění ruky na kapačky a injekce, takže nebyl moc příjemný a hovorný,

polovinu dne pak prospal, jak mu bylo špatně. Když došlo k té resuscitaci, tak byl pod práškama, ale nijak veselo mu nebylo, býval z těch rehabilitací unavený. To zranění ruky ho dost omezovalo, když P. A. koupala, tak si malou tou levou rukou přitáhl a posadil ji na pravou, ale jinak s ní nemanipuloval. On v té době všechno dělal jen pravou rukou, P. řekne, že v té době byl vyloženě líný, nevrlý a nekomunikativní. Neví, jak dlouho se hojily malé ty modřinky, řekl by, že asi tak tři týdny. Nejdřív je měla tmavé, pak světlejší, vypadalo to, jako by do něčeho nabourala. Když měl malou při té resuscitaci na rukou, tak měla strašně vpadlé boky a vystouplé břicho, jemu to připadalo, jak by byla ucpaná, jako by měla vevnitř špunt, proto mu to její prodávání nešlo a napadlo ho ji do toho břicha udeřit, aby ji zachránil život. V době, kdy malou resuscitoval, tak z toho byl ve stresu a úplně hotový, snažil se co nejvíce a nejrychleji pomoci, snažil se kontaktovat P. a pak volat zdravotníky. Zkrátka chtěl zachránit život toho dítěte, to byl jeho jediný cíl. Nikdy neměl v zájmu ubližovat dětem. Jeho současný vztah s P. se od této události ještě více utužil. Ani P., ani nikdo z rodiny mu nikdy nevyčítal, co se stalo, spíš naopak říkali, že by v takové situaci nevěděli, jak správně reagovat a jak tomu dítěti pomoci a zda by to dělali správně. Nikdo neví, k čemu vlastně došlo, jestli to náhodou nebyl nějaký druh alergie. S P. nyní čekají rodinu. Není to tak, že by impulsem k založení rodiny bylo úmrtí dítěte a proto si udělali jiné, plánovali ho dlouho a těší se na ně. P. je nyní v pátém měsíci. Tato událost P. zkraje hodně sebrala, měla i sebezníčovající myšlenky, např. mu říkala, že by nejradši skončila pod vlak, prostě byla z toho úplně zoufalá. Nyní už je to dobré, vidí náhradu v tom očekávaném miminku, nyní čekají chlapečka a těší se na rodinu. V průběhu řízení před soudem byl obžalovaný vyslechnut ještě v rámci hlavního líčení dne 24.9.2015 (č.l. 674-675). Uvedl, že pokud se týká znaleců, nemá pro jejich závěry žádné vysvětlení, neztotožňuje se s nimi. Malé žádný úder do hlavičky nedal, neví, jak to mohlo vzniknout, z jeho strany rozhodně ne. Jeho družka ten večer odešla z bytu mezi 19.00-19.15 hod. Po jejím odchodu domyl nádobí, sedl si k počítači, následně zjistil, že problikává chůvička, tak šel k malé a viděl, že je pozvracená, bylo to několik minut po odchodu paní K., asi v 19.11 hodin. Ty důležité oživovací pokusy začaly v době, kdy komunikoval se záchrannou službou, předtím se malou snažil nějak povzbudit a snažil se zjistit její stav. Obžalovaný nevěděl, jestli je při vědomí nebo ne. Od doby, co vešel do místnosti a viděl malou pozvracenou, do doby, než začal komunikovat se záchrannou, uplynuly přibližně dvě minuty. Nemá žádné vysvětlení pro úraz hlavičky. Jediné, co ho napadá, že P. ji krmila v dřevěné židli, která nemá žádné polstrování, takže možná takhle mohlo dojít k úrazu malé o tu židli, protože se v ní mlela nebo k tomu zranění mohla přijít později, kdy ji předali zdravotnické službě. P. krmila malou v té židli kolem 18.30 hod. a malá se o tu židli mohla udeřit. On u toho nebyl, tohle je jediné vysvětlení, které ho napadlo. Mohla se udeřit následně po tom krmení nebo i při něm. Neví, jestli mohlo dojít k úrazu malé při převozu do zdravotnického zařízení. Nemá žádné vysvětlení pro to, že ten úraz předcházela tomu zvracení. Bere to tak, že nejdřív se začala dusit a on se ji snažil oživovat a při té resuscitaci jí mohl způsobit nějaká zranění, díky kterým mohlo dojít k poškození mozku. I ve zprávě uváděli, že když se delší dobu mozek neokysličuje, tak začíná do něj krváčet. V nemocnici ani v nezjistili, že došlo k nějakému úderu a že neměla ani hlavu poškozenou zvenku, nebyla natržená lebka. Došlo pouze k místnímu poškození hlavy a proto myslí, že k němu mohlo i dojít později. On jí nezpůsobil žádné poškození hlavy, na tom si trvá, tohle nikdy neudělal. A. se mohla uhodit do hlavy předtím, než k ní přišel a mohlo postupně dojít ke krvácení do hlavy. On ten den s A. nemanipuloval, takže neví, jestli si přivodila nějaké zranění sama. Mohla se uhodit při cvičení nebo při otáčení, mohla se také uhodit hlavou o zem, protože cvičila s mámou na podlaze, kdy byla pouze na dece. To je jediné vysvětlení, které ho napadá, takhle k tomu mohlo dojít. Nevybavuje si, zda A. brečela před tou 19.10 hodinou. Ví, že byla toho dne velmi nevrlá a že brečela a on také

neměl svůj den, takže ji ani neviděl. A■■■■ možná brečela kolem šesté hodiny, proto ji P■■■ uložila do postýlky. Netuší, zda se předtím nějak uhodila. A■■■■ brečela delší dobu. Někdy plakala krátce, někdy déle, ostatně, jak včera vypověděl, děti se chvíli smějí a chvíli brečí. Netuší, jak dlouhou dobu brečela. Ta modřina na A■■■■ břišku byla větší než ty modřinky, které už měla a on už včera vysvětloval, že pro něho to v té chvíli byla stresová situace, snažil se jí zachránit život, proto neví, jestli ten úder byl větší než ty údery na zádech, byl ve stresu. Neměl zájem jí ublížit, to dítě se snažilo nadechnout a on se jí snažil zachránit. Neví, jestli jí dal větší ránu do břiška než do zad. Operátorka mu sdělila, že ji má přiměřenou silou bouchat do zad, takže bylo jasné, že to nebude větší silou než do břiška. On jí na základě rady té operátorky asi 9x uhodil do zad a potom ji uhodil do břicha, tohle mu operátorka neradila, to jednal sám za sebe. Neví, jak to má vysvětlit, to dítě chtěl zachránit, bral ji jako svoji vlastní. Jak říkala paní Č■■■■, když její dcerka vdechla bonbon, tak jí taky bouchala, až jí tím způsobila zranění. On to bral jako nápad, jak té malé zachránit život, neměl v zájmu jí ublížit víc, než bylo v tu chvíli zapotřebí. Nic jiného ho nenapadlo. Dříve k P■■■ jezdil až po pracovní době, takže A■■■■ vídal výjimečně, většinou po ránu, když odjel trochu později. Sám na ní viděl, že se jí objevila modřinka, ale nezkoumal, jak k ní přišla, protože to bylo malé dítě a to je mnohem citlivější na dotek. S A■■■■ cvičili téměř každý den. Nejčastěji s ní P■■■ cvičila dopoledne, když nebyl doma nebo také k večeru, to záleželo i na náladě A■■■■. Cvičení jim doporučila lékařka, cvičilo se otáčení, cvičily se ručičky a nožičky a přitahování, aby měla pevnější bříško. P■■■ s ní také dělala letadlo, možná z toho měla malá ty modřinky pod paží. On se jí snažil brát do ruky co nejméně, bál se aby mu neupadla. S A■■■■ nikdy necvičil, možná jí někdy protahoval nožičky, tehdy měl zraněnou levou rukou. Spíše jí někdy houpal na kolenou. A■■■■ měla dobrý úchopový systém, cokoli mohla, tak si vzala do ruky, vydávala přitom různé zvuky a když se na tu věc chtěla podívat zblízka, tak se s tím uhodila. Moc se jí líbil P■■■ mobilní telefon a často se stalo, že se s ním i uhodila, rovněž tak s ovladačem od televize, protože ten je delší a s tím se bouchla všude možné. Byl svědkem toho, že když A■■■■ ležela na břišku, tak nad ní byl most s hračkami a oni se snažili, aby se na to co nejvíc koukala a vylepšila si páteř. Když se ale A■■■■ unavila, tak sebou třískla o zem ještě dřív, než ji stačili chytit. Pod ní byla než podlaha a deka a ona se mohla o tu zem bouchnout. Zda k tomu došlo i v tento den, to neví, jak už uváděl, toho dne A■■■■ téměř neviděl.

Z výše uvedeného je zřejmé, že obžalovaný žalovanou trestnou činnost v plném rozsahu popřel. Zatímco v přípravném řízení využil svého práva a nevypovídal, v řízení před soudem uplatnil citovanou obhajobu. Jeho tvrzení o možném mechanismu zranění nezletilé poškozené však nemá oporu v provedených důkazech, jak bude uvedeno dále. Proto jeho obhajoba nemohla v žádném případě obstát. Jediné tvrzení obžalovaného, které bylo v souladu s dalšími, ve věci provedenými důkazy, bylo to, že v inkriminovanou dobu byl ve společném bydlíšti s nezletilou poškozenou sám, neboť její matka, svědkyně P■■■ K■■■■, z bytu odešla. Právě z její výpovědi vyplynula uváděná skutečnost.

Svědkyně P■■■ K■■■■, družka obžalovaného a matka nezletilé poškozené, vypovíдалa v přípravném řízení dne 18.11.2014 (č.l.310). Uvedla, že s P■■■ S■■■ se seznámila, když byla těhotná, měli kamarádský vztah. P■■■ se k její dceři, když se narodila, vždy choval hezky. Nikdy neviděla, že by jí uhodil. Dceři cvrnkali do oušek, ale když zjistili, že se jí dělají modřiny, tak s tím přestali. Fotky dcery s modřinami začali dělat proto, aby měli důkaz pro paní doktorku. Ona jí říkala, že se dceři dělají modřinky, ale doktorka reagovala jen na to, že se malá neotáčí, takže neví, jestli ji paní doktorka slyšela, ale stála vedle ní. Doktorka řešila pořád jen to, že se neotáčí. Všechny fotky si dělala mobilním telefonem, chtěla je ukázat

nové paní doktorce, aby se to už začalo řešit. S. ■■■ věděl, jak se má k dceři chovat, vysvětlila mu manipulaci, jak jí držet hlavičku, že ještě nemá vyvinutou páteř. Když dcera plakala a P. ■■■ seděl u počítače, tak ji brala pryč, taky chtěl mít svůj klid, většinou nereagoval. Nikdy se nestalo, že by na ni řval. Toho, že se dceři začaly dělat modřiny, si všimla okolo jejího 5.-6.měsíce. Z bydlíště odcházela každý den, ale většinou si brala malou s sebou. P. ■■■ hlídal tak 2x do týdne, maximálně se jednalo o hodinu. P. ■■■ uměl malou nakrmit. To, jak dceru krmit, mu vysvětlila tak, že ji má přidržovat flaštičku a když si ublinkla, tak jí to utřít, a když hodně pila, aby si odkrkla. Dne 8.4.2014 byla s dcerou do 18 hod. venku. Byla v Tesco nakoupit sunárky a kaše. Pak přišla domů, dceru svlékla a přebalila a dala jí do chodítka. Ohřála jí kašičku, krmila ji v dětském pokoji. Když ji nakrmila, tak si počkala, až si 2x odkrkne a dala ji na záda postýlky. Dala jí k hlavičce plenku, dala jí hračky a pustila chůvičku. Chvilí škvírkou pozorovala, jestli už dcera zabrala, chvíli si tam brumlala, až usnula, zabrala rychle. Když odcházela, tak byla dcera v klidu. Chůvička byla zapnutá. Ten den měla modřinky na ramenou, na břišku a na „pipece“, k tomu fotky nedělala. Pak měla prasklinky na hlavičce, jak už to fotila (viz foto č. 18). Žádné další zranění na dceři nepozorovala. Nestalo se, že by dcera v ten den, případně krátce předtím upadla. Naposledy pan S. ■■■ hlídal dceru předtím 6.4.2014 dopoledne, 7.4.2014 ji hlídala její matka, byla s ní venku. Dcera měla dále problém s dudlíkem, prořízla si uzdičku v ústech asi třikrát. O dělání modřinek doktorce říkala na předposlední návštěvě, potom je odkazovala na neurologii. Ona tam šla hned, ale nikdo tam nebyl, když tam volala, tak to nikdo nebral. Doktorka u dcery určitě nějakou modřinu viděla, měla lehoučkou modřinu na tvářičce. Jiné asi neviděla, modřiny ve vláskách bylo vidět jen tehdy, když měla dcera mokrou hlavu. Modřiny na ouškách byly jen takové tečičky. Jednou měla dcera modřinu na boku, ale když šly k paní doktorce, tak tam zrovna nic nebylo. Lékařku změnila proto, že s ní nebyla spokojena. Modřiny v obličeji u dcery viděli též její rodiče, P. ■■■ rodiče a kolegyně z práce. Bylo to od šestého měsíce. Malá se často přejídala, ublinkávala si skoro pokaždé, hlavně to bylo po kaši. Po telefonátu pana S. ■■■ se vrátila domů do minuty, už tam byla záchranka. S. ■■■ měl nemocnou levou ruku, s rukou nemohl nic dělat, bolel ho každý úkon. Do telefonu jí S. ■■■ říkal, že se malá dusí, že tam je sanitka. V řízení před soudem svědkyně vypovídala v hlavním líčení dne 22.9.2014 (č.l. 652). Lze konstatovat, že vypovídala v podstatě shodně jako v přípravném řízení a podrobněji rozvedla vývoj svého vztahu s obžalovaným P. ■■■ S. ■■■ a vývoj jejich společného soužití, dále vypověděla stejně o vývoji nezletilé poškozené A. ■■■ K. ■■■ (č.l. 653). Dále vypověděla, že pro pana S. ■■■ byla péče o malé dítě něčím zcela novým. Vysvětlovala mu, že je to maličké dítě a dávala mu instrukce, co a jak má dělat, hlavně že musí opatrně s hlavičkou. Když jí dala do lehátka, tak chtěla, aby jí podržel hlavičku a ona mu vysvětlovala, jak to má dělat a hlídala ho. Když ji přebaloval, tak poprvé jí dal plenku opačně, protože s tím neměl vůbec žádné zkušenosti. Občas s ní P. ■■■ zůstal o samotě, to jí posílal její fotky anebo volal, že je malá v pořádku, to bylo v době, kdy byla mimo bydlíště. Nejdéle ji hlídal asi tak hodinu a půl, bylo to většinou v době, kdy šla na nákup nebo do práce. Nakrmit ji uměl, i když jí jídlo sám nepřipravoval, on jí jenom přidržoval lahvičku. Pokud jde o plačtivost, tak A. ■■■ byla trochu hysterická, byla hodně závislá na svědkyni. Když jí brali lahvičku, tak hodně natahovala ručičky. Po jídle častokrát ublinkávala, to bylo asi proto, že jí občas dávala k jídlu víc, než by měla. Když A. ■■■ začala žužlat rohlík, tak se ho naučila zapíjet čajem. Když dostala kaši nebo mlíčko, tak ublinkávala dost často. Pan S. ■■■ měl zdravotní problémy s ramenem, bolela ho celá ruka a doma nebyl v té době vůbec schopen svědkyni s něčím pomoci. Ona to řešila s její sousedkou a ta jí doporučila, aby chodil na rehabilitace. P. ■■■ na ně začal chodit, dostával injekce a kapačky. Vždycky, když po té rehabilitaci přišel domů, tak byl úplně nepoužitelný, to šel než

na počítač a ona se o všechno včetně malé starala sama. Potom se odjel léčit do Prahy, kde dostal cvičení a léky a bylo to mnohem lepší.

Pokud jde o toho 8.4.2014, tak v ten den s malou cvičila, ona s ní cvičila často, prakticky denně. To ráno bylo jako každý jiný den, vstali, ona malé dala najíst, chvilku cvičili a blbli. Odpoledne s A■■■■ byla venku. P■■■■ byl nevrlý, takže šli radši s malou do Tesca nakoupit, to bylo kolem čtvrté hodiny. Koupila A■■■■ novou cereální kašičku, kterou chtěla vyzkoušet. Domů přišla okolo šesté hodiny, protože se měla sejít s kamarádem, který jim opravoval auto a bylo třeba mu zaplatit. Když tedy přišla domů, tak j nakrmila malou v pokojíku tou novou kašičkou a asi jí nakrmila hodně, vypila 180 ml. Ona to vyzunkla rychle, zřejmě jí ta kaše chutnala. **Svědkyňě ji při tom krmení měla na sobě, neseděla v židliče.** Když se A■■■■ napapala, tak ji nechala odříhnout a ona trochu té kaše ublinkla. Dala jí ležet, ona ještě chtěla chovat a natahovala ručičky, prostě chtěla mámu. Svědkyně chvilku čekala u dveří, než usne. Malá měla po sobě ty modřinky, v ten den měla nějaké v třísech a na hrudníku. Má pocit, že jí ty modřiny fotila den předtím. Když A■■■■ ztichla, neví, jestli přímo usnula, tak odešla za tím kamarádem zaplatit auto. Řekla P■■■■, že chůvička je zapnutá a on řekl, že umyje nádobí. Někdy po sedmé hodině jí P■■■■ volal, že se malá dusí a že k nim jede sanita. Ona nejdřív myslela, že je to hloupá sranda, ale když viděla, že to myslí vážně, tak rychle běžela domů a viděla už záchranáře v kuchyni, jak malou resuscitují. Pan S■■■■ jí k tomu řekl, že když odešla, tak šel na počítač a viděl v chůvičce nějaké změny, takže šel k malé a uviděl, že se dusí, že byla pozvracená, tak se snažil z ní tu kaši dostat. Říkal, že jí zvratky vybíral z pusinky, otočil ji a poklepal ji, aby to z ní vyšlo. Poplácával ji po zádech a také s ní běhal po bytě a že místo svědkyni nejdřív omylem zavolal svému kolegovi a potom se dovolal na Emergency a operátorka mu radila, co má s malou dělat. Říkal, že s ní běžel pro telefon do pokojíku, párkrát ji prý propleskl po tvářích, aby se probrala, tohle jí říkal, když přišla domů. Svědkyně se sesula mezi dveřmi, nemohla se na to dívat, takže jí pomáhal vstát. Jediné, co jí P■■■■ po příchodu domů řekl, že viděl, jak se malá dusí, že jsou všude zvratky, že malá byla chvíli bílá, chvíli červená a že se jí snažil co nejvíc pomoci. Předtím ji hlídal v neděli 6.4., to bylo jenom chvilku, když si byla nechat udělat řasy. Nevybavuje si, zda ji měla s sebou, ale vím, že ji určitě chvilku hlídal. V pondělí A■■■■ hlídala její máma. A■■■■ dostala cvičení od paní doktorky W■■■■, ale ona udělala chybu, protože tam nešla, jelikož si sama na internetu našla nějaké cvičící programy a cvičili s malou doma sami. Když jí paní doktorka napsala tu neuroložku, tak v ten den tam zrovna nikdo nebyl a když tam volala, tak jí to rovněž nikdo nezvedal. Ona to probírala jsem s kolegyní z práce a ta jí řekla, že tahle neuroložka není úplně nejlepší a že se jí zeptá na jinou a také na jiného dětského doktora. Ona s tou kolegyní konzultovala totiž i ty A■■■■ modřiny a to, že jí paní doktorka utnula, že je malá líná a na ty modřiny vůbec nereagovala. Proto vyhledala doktorku R■■■■ a s tou to všechno chtěla konzultovat. Pokud jde o to, zda se A■■■■ někdy dusila, tak se určitě někdy zakuckala, ale když s ní zatřásla, tak to vykrkla. Když měla v postýlce hysterák, tak dělala obráceného koníčka, kolikrát se přitom jakoby nadechla a taky zakrkla, ale dokázala si pomoci sama. Nebylo to často, svědkyně s ní ještě po jídle chvilku blbla. Často ji pozorovala skrz pootevřené dveře, než usnula. A■■■■ v postýlce chytala hysteráky, dělala obráceného koníčka a pořád natahovala ruce, že chce k ní. Ona se odmalička ráda chovala a chtěla se hodně chovat. Bývalý manžel svědkyně, tedy A■■■■ biologický otec na její narození nijak nereagoval, ona to ani nedala vědět, protože jí vždycky říkal, že je hloupá, když si chce dítě nechat a že by bylo nejlepší, kdyby malá nebyla. Proto si řekla, že si nepřeje, aby měl s malou něco do činění. Její sestřenka mu pak napsala, že se mu narodila krásná holčička a on jí potom napsal, jestli může malou vidět. Ona mu napsala, že ano, ale že to bude to jediný, nezapomněla mu a nemohla zkousnout, že chtěl, aby

dala malou pryč. A■■■■ si vybojovala a za tím si vždycky bude stát. Bývalý manžel jí potom napsal, že ho mrzí, co jí řekl a že mu po světě běhá děťátko a sám jí nabídl, že jí bude posílat na A■■■■ 2.000,- Kč. Stýkat se s ní ale nechtěl, viděl ji jen jednou, když jí přinesl pár bryndáček a ponožky, to bylo poprvé a naposled co ji viděl. On o ni žádný další zájem ani neměl, protože už měl novou přítelkyni. Rozhodně se nesnažil dávat jejich vztah dohromady, takhle mu to vyhovovalo. Když byla potom s malou v ■■■■■ nemocnici, tak jí volal, že za ním byla policie a jestli b mu mohla říci, co se děje. Svědkyně mu řekla, ať se nezlobí, že má teď jiné starosti a od té doby se neozval. V rodném listě A■■■■ je jako otec zapsán pan K■■■■. Výživné na malou jim soud neurčoval, ona ani nechtěla, aby byl pan K■■■■ napsaný v rodném listě, jenomže nesplnili tu odmlčecí lhůtu. Nestávalo se, že by A■■■■ delší dobu zvracela, ale když si odříhávala, tak z ní teklo občas hodně mlíčka nebo kaše. Že by vyloženě zvracela, tak to ne. Na policii uváděla, že toho dne dávala malé nový druh kaše a že ji klidně může dát na rozbor. Když A■■■■ dala nějaké nové jídlo, tak reagovala pouze na rýžovou kaši s jahodami, kterou také ublinkla, asi to bylo tím, že se opět přejedla, jinak žádné problémy s jídlem neměla. V ten den šla k tomu kamarádovi před sedmou hodinou, v 19.05 už tam čekal. Chvilku tam stáli a asi v 19.19 hodin měla ten telefonát od P■■■■. Co se týče schopnost dcery, tak A■■■■ byla taková, že když se dala na bod A, tak na bodě A zůstala. Když ji otočila na břicho, tak akorát koukala nahoru, ale hlavičku nedržela, občas s ní klepla o zem. Jediné, čeho byla schopna, bylo to, že se sama překulila na bok a hýbala nožičkami a ručičkami a na tom boku zůstala. Necháпали, jak se jí podařilo to, že když ji dali do postýlky a nechali ji hlavou ke zdi, tak druhý den byla deka úplně jinde a A■■■■ měla hlavu na druhé straně. Samostatně sedět A■■■■ neuměla, pouze s polštářem za zády a to se chvilku kývala a potom spadla. Když ležela na zádech, tak se také přetočit sama nedokázala, z břicha na bok ano. Když A■■■■ řvala, tak se jí na obličejíčku objevovaly bílé flíčky. Kolikrát se stalo, že si protrhla uzdičku dudlíkem, jak s ním mlela v pusince. Museli jí vyplachovat pusinku a ta krev nešla zastavit, takže jí museli dát pod tekoucí vodu. Tohle se jí stalo třikrát. Co se týká těch modřin, tak A■■■■ třeba vzala hračku a začala si s ní bouchat do hlavičky, to dělá ostatně každé zvědavé dítě. Myslí, že jí nějaké modřinky mohla způsobit i ona sama, protože s ní často dělala letadlo a cvičila s ní. Ty modřinky mohly odpovídat intenzitě nárazu. Táta jí říkal, že když se jí snažil krmit přesnídávkou, tak mu malá vytrhla lžičku, praštila se s ní do hlavy a že se jí hned objevila modřinka. Ví, že když P■■■■ chtěl malé vytrhnout nějakou hračku, tak jí udělal modřinku o stoleček. Jednou s ní seděla u počítače, měla ji na klíně, ona zavadila o stolní desku a udělala se jí modřinka na bradě. Ta nová kaše, kterou malé koupila, byla cereální s ovocem, neví, jestli byla s jahodovou příchutí, byla ve žlutém obalu. Ta modřinka na bradě se A■■■■ hojila dlouho, nejdřív byla černá, pak modrofialová, ale měla ji hodně dlouho. Může odpřisáhnout, že P■■■■ se choval k malé úžasně, i když nebyla jeho vlastní. Kdykoliv potřebovala, tak jí s ní pomohl, hrál si s ní, dováděli spolu, bafal na ni, prostě byl fajn. Na to, že nebyla jeho dcera, se k ní choval opravdu úžasně. Nikdy neviděla, že by ji uhodil. S tou zraněnou rukou nemohl P■■■■ skoro nic dělat, pouze základní potřeby. Jídlo mu nosila ona. Malou by v té ruce neunesl, on nemohl jít ani s odpadkovým košem. Bývalo mu špatně.

Z tohoto důkazu je zcela evidentní, že obžalovaný P■■■■ S■■■■ zůstal v inkriminovanou dobu s nezletilou poškozenou doma sám, tato nebyla nijak zraněna. I pokud by soud připustil verzi obžalovaného, že ke zranění nezletilé poškozené mohlo dojít při jejím krmení v židli (tato verze však byla dalšími důkazy vyvrácena), pak v tomto směru je obhajoba obžalovaného vyvrácena výpovědí jmenované svědkyně, která potvrdila, že v ten den kolem 18.30 hod. sice nezletilou poškozenou krmila, ale na klíně, v židličce neseděla. Tvrzení svědkyně P■■■■ K■■■■ o modřinách na těle nezletilé poškozené, resp. její tvrzení o

mechanismu jejich vzniku, je sice v souladu s tím, co uváděl obžalovaný, ale jak bude uvedeno dále, tímto popsáním způsobem k modřinám na těle nezletilé poškozené dojít vůbec nemohlo, tato tvrzení nemají oporu v dalších provedených důkazech. Přes veškeré dokazování zůstalo soudu utajeno, kdo a proč způsobil nezletilé poškozené na těle popisované modřiny (s výjimkou velké podlitiny v pravém podbřišku) a jakým způsobem, takovéto jednání není předmětem trestního řízení, ale zjištěné skutečnosti by jistě přispěly např. k objasnění motivu žalované trestné činnosti.

Pokud tedy z výpovědi svědkyně P. K. vyplynulo, že v inkriminovanou dobu se v bytě s nezletilou poškozenou nevyskytovala jiná osoba, než obžalovaný, takže nepřipadalo v úvahu, že by popsaná zranění mohla způsobit takováto osoba, pak další důkaz vyvrátil zcela jednoznačně obhajobu obžalovaného o možném mechanismu vzniku zranění nezletilé poškozené, resp. vyvrátil všechny jím uváděné možnosti. Soud měl k dispozici **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství** zpracovaný v přípravném řízení (**č.l. 402**). Jeho součástí byl též pitevní protokol č. 0455 nezletilé poškozené A. K. a dále fotodokumentace z pitvy (**č.l. 421-431**), která byla uložena též na nosiči DVD-R. Z tohoto důkazu vyplynulo, že porod nezletilé poškozené proběhl fyziologicky, dítě bylo donošené. Ve svém dalším vývoji, který se týkal zejména otorických funkcí, bylo přítomno výrazné opoždění hybnosti, což udávala matka dítěte a bylo v souladu i s nálezem MUDr. W. (což bylo zjevné i při vyšetření). Bližší diagnostika však již nebyla zjištěna. Tzv. kranioplagie – oploštění hlavičky, není sama o sobě žádnou specifickou známkou poruchy centrálního nervového systému. Tvorba krevních podlitin, kterou matka popisovala tak, že docházelo k jejich tvorbě při manipulacích s dítětem, případně že si je dítě samo svým jednáním vyvolalo, nebyla v průběhu pediatrické péče prokázána. Matka na to lékařku neupozornila, pokud by taková porucha byla, projevila by se po očkování a následované masáži místa očkování vznikem krevního výronu. Vznik krevních podlitin vlastní aktivitou dítěte lze prakticky vyloučit vzhledem k výraznému opoždění hybných funkcí. Rovněž při léčbě ve Fakultní nemocnici nebyly při stavu hlubokého bezvědomí projevy krvácivosti. Zvýšená tvorba krevních podlitin, vyvolaná poruchou srážlivosti, je u kojence vzácná a pokud taková diagnóza je stanovena, tak se jedná buď o koagulopatii – sníženou srážlivost krve, ke které dochází obvykle chyběním některého z celé kaskády koagulačních faktorů, vedoucí k prodloužení doby, po kterou se krev sráží. A kromě toho existuje tzv. vaskulopatie – krvácivé projevy při zvýšené fragilitě – lomivosti kapilár, rovněž u kojenců vzácná. Aktuálně prodloužené hodnoty krevní srážlivosti krátce po příjmu do FN bylo možno vysvětlit podávanou léčbou v rámci oživování. Infuzní léčba vysvětluje sníženou koncentraci fibrinogenu – posledního z faktorů ovlivňujících vznik krevní sraženiny. Následující postupná úprava sledovaných koagulačních faktorů, která nastala po podání plazmy, svědčí pro normální stav. Manipulace s dítětem ve FN nezanedala matkou udávanou odpověď v tvorbě krevních podlitin. Invazní léčebné postupy – vpichy, patrné na fotografiích, zanechaly pouze odpovídající krvácivou reakci. Z klinických a laboratorních nálezů tedy nebyla prokázána porucha srážlivosti, která by vedla ke zvýšené či spontánní tvorbě krevních podlitin. U nezletilé poškozené byly zjištěny mnohočetné krevní podlitiny na kůži hlavy, krku, včetně šíje a na trupu, krevní výrony v měkkých pokrývkách lebních na temeni vpravo a vlevo a též zde pod okosticí, krvácení pod tvrdou plenu mozkovou na temeni a v zadní jámě lební menšího rozsahu, ložisková krvácení do měkkých plen na temeni hlavy oboustranně, ložiskové krevní výronky do změkklé mozkové tkáně v kůře čelního laloku a též v oblasti mozkového kmene. Dle barevného zhodnocení podlitin ze dne 9.4.2014 vykazovaly podlitiny na fotodokumentaci ze dne 8.4.2014 různé zabarvení, lze tedy usuzovat na úrazové změny různého stáří. Krevní podlitina v pravém podbřišku odpovídala poměrně

čerstvému úrazu, stáří hodin, případně desítek hodin. Poranění na šíji a na levé tváři vykazuje stáří několika dní až týdne, poranění na levé straně břicha přesahuje jeden týden, podlitiny na obličeji vpravo a na čele jsou zřejmě starší 1-2 týdnů. Krvácení do mozkových obalů i postižení mozkové kůry byla hodnocena jako čerstvá. Nález při pitvě odpovídá dalšímu vývoji úrazových změn do dne 20.4.2014, a to je v intervalu dvanácti dní od výše uvedených záznamů jedince ve stavu těžkého postižení celého organismu, v důsledku nedostatku kyslíku. Přítomnost krevních podlitin ve značném množství na hlavě, krku, šíji a trupu oboustranně, odpovídá opakovanému tupému násilí různě velkou plochou, s většinou okrouhlým tvarem výronu, při intenzitě, kterou lze hodnotit všemi třemi stupni škály malá – střední – velká s tím, že na pravou stranu břicha a na levou stranu krku a šíje účinkovalo násilí silou, kterou lze vzhledem k věku dítěte označit za velkou. Poranění lební dutiny je významné a podílelo se na příčině smrti. Přítomnost krevních podlitin na obličeji, na hlavě je doprovázena podkožními výrony na temeni hlavy, pod okosticí oboustranně, dále krvácením pod tvrdou plenu mozkovou a do omozečnic s poraněním mozku. Tyto změny odpovídají účinku násilí na hlavu o větší až velké intenzitě s ohledem na věk jedince. Tato nitrolební poranění mohla být způsobena opakovaným tupým násilím na hlavu při odpovídající úrazových změnách v kůži a podkoží, ale nelze vyloučit ani jejich vznik při prudkých pohybech hlavy. Pro tento nález by svědčilo poranění mozkové kůry v čelním laloku a s dalšími nálezy krvácení v oblasti zadní jámy lební a v místě atlanto – okcipitálního spojení, tj. spodiny lební s krční páteří. Nezletilá poškozená vykazovala poruchy v motorickém vývoji, ten byl opožděný. Takové změny vyžadovaly vyšetření neurologem, to nebylo provedeno. Tato porucha se začala projevovat až v průběhu několika měsíců po porodu, nebyla nejspíš vyvolána porodním poškozením. K povaze opoždění motorického vývoje se nelze blíže vyjádřit. Bezprostřední vliv na rozsah zjištěných úrazových změn a na příčinu smrti tato porucha neměla. Bezprostřední příčinou smrti poškozené bylo nezvratné poškození mozku z nedostatku kyslíku (tzv. smrt mozku-jeho odumření) jako důsledek dušení z vdechnutí zvratků. Vdechnutí zvratků do dýchacích cest a do plic, které k dušení vedlo, lze vysvětlit rozvojem úrazových změn – krvácení do mozkových obalů a v mozku (v důsledku nitrolebního poranění dochází k rozvoji otoku mozku a tento stav vyvolává zvracení) anebo vzhledem k poměrně velkému rozsahu krevní podlitiny v pravém podbřišku a tudíž velké, případně opakované velké intenzitě násilí mohlo i toto poranění vyvolat zvracení. Při pitvě byly zjištěny další chorobné změny jako komplikace vyvolané dušením a následným bezvědomím. Smrt nezletilé poškozené nastala v přímé příčinné souvislosti s úrazem hlavy. Barevný vývoj podlitin a jejich vývoj ze dne 20.4.2014 (pitva dne 23.4.2014) byl ovlivněn celkovým zdravotním stavem nezletilé poškozené, těžké mozkové poruchy. Příčinou smrti A■■■■ K■■■■ bylo úrazové postižení mozku, tudíž i krevní podlitiny na hlavě se na smrtelném průběhu podílely. Ostatní podkožní krevní výrony na těle nesporně jistým způsobem ovlivňovaly celkový zdravotní stav, na příčinu smrti se však přímo nepodílely. Pokud jde o starší podlitiny, vzhledem k tomu, že porucha srážlivosti krve či krvácivosti prokázána nebyla, muselo se jednat o opakované násilí větší intenzity na tělo, které s ohledem na lokalizaci a vzhled odpovídá úderům nejspíše rukou, jak to odpovídá ložiskovým, převážně okrouhlým podlitinám na trupu, na dolní čelisti, na šíji a na hlavě. Dítě samo nechodilo, proto lze pády na hlavu vyloučit. Pokud jde o velkou krevní podlitinu na pravé straně břicha, která měla vzniknout jako součást postupu při kříšení opakovaným násilím velké intenzity, násilí bylo s ohledem na věk a místo působení dítěte natolik silné, že přímo ohrožovalo dítě vznikem poranění břišních orgánů (jater, případně střev). Významná je ale i skutečnost, že rozvoj aspirace zvratků s následným dušením byly vyvolány jiným úrazovým dějem, který aspiraci a tudíž i kříšení předcházelo, kdy násilí masivní krvácení předcházelo a vyvolávajícím momentem bylo nejspíše nitrolební poranění, případně údery do břicha. Poranění v oblasti břicha i hlavy, včetně lební dutiny, byla v domě dokumentace

čerstvosti. Jednalo se o poměrně rozsáhlou hlubokou podlitinu, zatímco vzhled ostatní podlitin na těle byl hodnocen jako starší, resp. různého stáří. Úrazové změny, které byly zjištěny již při klinických vyšetřeních v nemocnicích, by se měly klinicky projevovat nejen uváděním zvracením, ale též poruchou vědomí, změnou svalového napětí, křečemi, změnou barvy kůže. Popis poranění na levém ušním boltci úderu či tlakem konečků prstů by vysvětlil změny přímo v ušním boltci, jak ale došlo k plošné podlitině na šíji a na levém krku, vysvětlení není. Pokud krevní podlitiny na dolní čelisti byly vyvolány uchopením, pak se muselo jednat rovněž o intenzitu poměrně velkou. Pokud nitrolební krvácení spojené s úrazovým postižením mozku bylo vyvoláno třepáním, pak musela intenzita násilí s dítětem významně přesahovat někdy užívané pohyby s třepáním při jeho konejšení. Podle lokalizace krevních podlitin, které byly dokumentovány, lze prakticky vyloučit, že by si nezletilá poškozená je mohla způsobit sama tím, že by vznikly tlakem (např. záda, tlakem na dolní čelisti). Skupina podlitin na břicho rovněž odpovídá aktivnímu násilí s různou velikostí účinkujícího násilí. Rovněž plošná podlitina na šíji musela vzniknout aktivně těžkým tlakem nějakého předmětu. Pokud se týká krevní podlitiny na pravé straně břicha, tak její vznik matka nevysvětluje. Nelze vyloučit, že k jejímu vzniku mohlo dojít v době, kdy po 19.05 hodin dne 8.4.2014 již odešla z domu. Lze usuzovat, že se jednalo o poměrně krátký interval mezi vznikem úrazu a možným projevem úrazu – zvracením. Rozsah a kvalita výronu odpovídá plně funkční vitální odpovědi organismu na násilí při plně zachovalých životních funkcích (je tedy v rozporu s údajně selhávajícími oběhovými funkcemi v době, kdy mělo dle S. k úderům dojít).

Z doplňku citovaného znaleckého posudku (**č.l. 433-436**) je zřejmé, že pro vyvolání zvracení s následnou aspirací žaludečního obsahu do dýchacích cest a až do plic, které vedlo k dušení dítěte, byly zjištěny v klinickém i pitevním nálezu takové úrazové změny na hlavě, spojené s poruchou vědomí, které výše uvedený stav (zvracení s vdechnutím zvratků) vysvětlují. S odvoláním na původně podaný posudek je nutno spatřovat příčinnou souvislost na sebe navazujících výše uvedených dějů, které vedly k dušení a přitom mohly být doprovázeny i dalším násilím, vedeným na břišní stěnu dítěte. Obecně nelze vyloučit, že u dítěte ve věku ■ měsíců mohlo dojít po krmení k jisté regurgitaci žaludečního obsahu („ublinknutí“), ale nález mikroskopický na plicích odpovídá aspiraci žaludečního obsahu do plicních sklípků, které lze vysvětlit vzniklou poruchou vědomí po úrazu hlavy. Z anamnestických údajů nevyplývá, že by u dítěte docházelo ke zvracení po jídle. Pokud se týká výpovědní hodnoty pitevního nálezu z hlediska bližšího stanovení diagnóz, ta byla negativně ovlivněna následnou hospitalizací při přetrvávající těžké poruše vědomí dítěte. Jako vyvolávající moment zvracení a aspirace zvratků s dušením byl úrazový mechanismus (úraz hlavy, případně břišní stěny). Pokud by k takovému ději nedošlo, pak nelze předpokládat ani další projevy tohoto úrazu, to je smrtelné komplikace (aspirace zvratků do plic). Smrt nezletilé poškozené nastala v přímé příčinné souvislosti s úrazem hlavy. Poranění hlavy jako celku lze ze soudně lékařského hlediska posoudit jako vážnou poruchu zdraví s poškozením důležitého orgánu, tedy jako těžkou újmu na zdraví. Nález krevních podlitin různého stáří, lze ze soudně lékařského hlediska posoudit jako stav zlého nakládání s dítětem, které mělo znaky týrání. Nelze zcela jednoznačně určit, zda poranění hlavy, samo o sobě by přímo vedlo ke smrti dítěte.

Oba **znalci** z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství byli následně po zahájení trestního stíhání vyslechnuti (**č.l. 437-441**). Uvedli, že pokud dochází k ublinknutí dítěte krátce po jídle, je to obvykle v souvislosti s tím, že dítě dostatečně neodřihlo a bublina v břichu může takovou situaci vyvolat. Nelze vyloučit, že by k tomu došlo až s odstupem několika minut, ve spánku by ale mohlo ublinknout stěží. Pokud by k regurgitaci žaludečního

obsahu došlo, nemohou teoreticky vyloučit, že nezletilé mohlo hrozit zadušení a smrt. Ve věku ■ měsíců by se to však stát nemělo, dítě v takovém věku na situaci reaguje kašláním a vykašláváním. To však nemá se situací, s kterou byli konfrontováni při pitvě, nic společného. Zjištěné úrazové změny na hlavě byly způsobeny tupým mechanickým násilím, které bylo patrné na podkoží pod okosticí, pod tvrdou plenou mozkovou a též do měkkých plen. Ublinknutí by nemohlo tyto změny vyvolat. Pokud by obžalovaný postupoval výhradně dle rad operátorky, tak by nemohlo dojít ke vzniku podlitiny v podbřišku. Vdechnutí obsahu žaludku bylo masívní, vniklo až do plicních sklípků. Z laboratorních nálezů je možno vyloučit špatnou srážlivost krve. Hojení krevních podlitin nesouvisí s poruchou krevní srážlivosti. Přesné určení doby vdechnutí zvratků nelze přesně stanovit. Bezprostřední příčinou smrti byla smrt mozku, ke které vedlo poranění hlavy s následným vdechnutím zvratků. To vzniklo na podkladě zvracení, které bylo vyvoláno těžkým nitrolebním poraněním. Jedná se o provázený dynamický stav, který se vyvíjel postupně. Zásadní je poranění hlavy, které vedlo k dušení a následnému poškození mozku. Jde o sled událostí, které vedly ke smrti dítěte. Samo o sobě poranění hlavy by nemuselo vést ke smrti, jde však o závažné poranění. Úrazové změny na hlavě vysvětlují rozvoj zvracení a celý následný proběh. Není důvod, proč by mělo dojít k ublinknutí, následnému dušení a teprve poté k tupému násilí a poranění hlavy se vznikem subdurálního hematomu, muselo tam dojít k tupému násilí. Variantu, že nejprve došlo k dušení a teprve poté k poranění hlavy, teoreticky zcela vyloučit nelze, ale je to krajně nepravděpodobné.

Oba **znalci** byli stejným způsobem vyslechnuti v řízení před soudem v rámci hlavního líčení dne 23.9.2015 (**č.l. 660-667**). Závěry svých znaleckých posudků potvrdili a doplnili je následovně. Pokud jde o podlitiny, tak vzhledem k tomu, že nebyla zjištěna porucha srážlivosti ani krvácivosti, muselo se jednat o tupé násilí, které minimálně dvakrát účinkovalo na hlavu a dále na hrudi vpředu a zezadu, přičemž značně výrazná krevní podlitina byla v pravém podbřišku, ale nezanechala na orgánech břišní dutiny další úrazové změny. Lze fakticky vyloučit, že by si nezletilá poškozená způsobila modřiny sama. Úrazové změny na temeni hlavy lze vysvětlit tupým násilím na oblast hlavy. Mohly být vyvolány i případnými prudkými pohyby hlavy, ale toto uváděli jako případné, vzhledem k nálezu subdurálního krevního výronu. Prudkými pohyby je myšleno např. třesení dítětem. Tupé násilí znamená, že zde nepůsobilo násilí, které by mělo ostré hrany, nešlo o předmět, který by zanechal otisk, např. nůž nebo plochý předmět, který zanechává otisky. Aby tato poranění mohla být způsobena nechtěným nárazem či upuštěním na zem, pak by dítě muselo narazit hlavičkou dvakrát na nějaký předmět. Velkou modřinu na břišku lze těžko vysvětlit jinak, než aktivním násilím. **Oběma znalcům byla předestřena výpověď obžalovaného u hlavního líčení** a znalci uvedli, že popis obžalovaného je v souladu s jejich nálezy nedostatečný. Násilí působilo na hlavu a pro to by potřebovali vysvětlení. Dále tam byly krevní podlitiny na zádech, které by eventuálně mohli vysvětlit. Do pravého podbřišku bylo skutečně působeno násilím velké síly. Poranění hlavy musela být způsobena také určitým násilím. Jiné vysvětlení pro mechanismus poranění hlavy nemají. Plácnutí rukou do obličeje vůbec nevysvětluje vážné úrazové změny v měkkých pokrývkách temenních krajin s oboustranným krvácením do okostice. Pokud jde o zvracení, ublinknutí u kojenců není neobvyklé. Oni si ublinknou a dál nic, jsou zvyklí dýchat i při kojení. Pakliže není porucha vědomí, není zde sebemenší důvod, aby dítě aspirovalo. Jednalo se závažné nitrolební poranění, které následně zcela jednoznačně vysvětluje celý mechanismus – poruchu vědomí, zvracení, vdechnutí zvratků a všechny další komplikace. Zvracení bylo vyvolané úrazem hlavy, jiné relevantní vysvětlení pro to není. Pokud obžalovaný uváděl, že krvácení do mozku mohlo vzniknout tím, že dítě delší dobu nedýchalo, pak úrazové změny, které zjistili v lební dutině, odpovídají změnám úrazovým. Jiné

vysvětlení není. Poranění na hlavě si nezletilá poškozená způsobit i eventuálně sama, kdyby byla v křeči a mlela sebou v postýlce, to je hypotéza. Nedošlo by však ke změnám v lební dutině. Násilí, které bylo způsobilé vyvolat krvácení, bylo větší síly. Krevní podlitina v pravém podbřišku významně převyšovala intenzitu násilí ostatních podlitin na trupu. Pokud obžalovaný uváděl, že rána do podbřišku byla menší než do zad, tak nebyla. Tato podlitina byla čerstvá. Nebyl důvod, aby se nezletilé poškozené tvořily podlitiny za situace, kdy byla na prahu mezi životem a smrtí. Mohly se tvořit při hospitalizaci, protože byly podávány prostředky proti srážlivosti, tato byla krátkodobě snížena. V této fázi se podlitiny mohly tvořit snadněji při injekčním vpichu. Pokud by zde byla porucha srážlivost s výjimkou doby, kdy byl podáván heparin, tak by se to při zásadní invazní léčbě projevilo, především by to zjistila ošetřující lékařka. Pro masivní zvracení nenašli jiný důvod, než úraz hlavy, případně tupé násilí břicha. Obecně by se dítě ležící na zádech, pokud by došlo k masivnímu zvracení, mohlo začít dusit, a to z jakéhokoliv důvodu. Pokud obžalovaný uváděl, že dítě mělo po stranách propadlé břicho a kolem pupíku tvrdé, tak jediné možné vysvětlení je zástava peristaltiky. Tu lze opět vysvětlit úrazem mozku. Pokud jde o to, že v jednotlivých příjmových zprávách jsou rozdíly ohledně hematomů na různých částech těla, lze to vysvětlit tím, že podlitina na hlavičce nemusela být patrná a mohli na ní přijít až při pitvě ve vlasové části. V nemocnicích šlo o záchranu dítěte a lékař má jiné starosti než popsat všechny viditelné podlitiny. Toto udělali znalci, avšak s odstupem dvanácti dnů, takže rozpory mohou existovat. Nevycházeli pouze z pitevního nálezu, ale i z fotodokumentace nezletilé poškozené za života. Na poranění v týlní oblasti mohli tedy přijít až oni, dokonce uváděli, že se mohlo jednat o proleženiny. Pokud jde o zbarvení podlitin, nezletilá poškozená žila dvanáct dnů v tzv. mozkové smrti a procesy, které probíhají, jsou značně zpomalené. Při popisu hematomů vycházeli z pitevního nálezu. Pokud by byla přítomna porucha srážlivosti, tak by popsané poruchy mohly vznikat i při menším násilí. Tuto poruchu neprokázali, prokázali změny v mozkové tkáni. Podlitiny smrt nezpůsobily. Krevní výrony v kůži a podkoží by mohly nastat i menší intenzitou než u člověka, který nemá poruchu srážlivosti. Takováto intenzita by však nemohla způsobit nitrolební poranění. Prostor pod tvrdou klenbou je vyplněn krví, pokud byla v okamžiku zkoumání tekutá, pak je to otázka vývoje krevní podlitiny. Jednalo se o povlak, tzn. že kromě tekuté krve tam byla i krev sražená. Subdurální hematoma je typický pro to, že může vznikat delší dobu. V průběhu vývoje mohlo ještě nastávat drobné krvácení, což je typické pro krvácení do pleny mozkové. To vysvětluje povlak krve, průběh srážení krve byl také modifikován podáním heparinu. Krevní železo se v krevní dutině vyskytuje v podstatně menším období. To vysvětluje přítomnost železa v buňkách na hematomu na břicho a nikoliv v mozku. Pokud z lékařské zprávy vyplynulo, že šlo o těžký difúzní edém, který nemá přesvědčivý charakter traumatu, pak je to závěr kliniků, znalci vycházeli z pitevního nálezu. Anafylaktický šok mohou vyloučit, neboť zde nebyly jeho projevy. Takový šok nasedá bezprostředně po konzumaci alergenů, je to otázka minut. Může to být i dvacet minut, ale bývá to bezprostřední bouřlivá reakce. Dítě by oteklo, dostalo by vyrážku. Takovýto šok má úplně jiný obraz, zjistili by to při pitvě, především by to zjistili klinici. Prosáknutí oblasti hrtanu a hlasových vazů s tečkovým krvácením bylo způsobeno intubací a nikoliv anafylaktickým šokem. Sliznice žaludku byly silně prosáklé v důsledku poškození mozku, žaludek je jedním z orgánů, který výrazně reaguje na centrální poruchu. Alergickou reakci by zjistili v nadledvinkách. Anafylaktický šok je bouřlivá reakce organismu proti zevnímu alergenům. Tato nastává primárně po alergizaci. Pakliže se nikdo nikdy před tím s ničím nesetkal, tak nenastane, protože není vybudována patologická imunita, tedy po prvním kontaktu s alergenem se anafylaktická reakce nevytvoří. Vyvíjí se po opakovaném kontaktu s alergenem, když si člověk vybuduje proti němu tzv. patologický typ imunitní reakce, která nastává po opakovaném styku s ním. Projevuje se velmi bouřlivou reakcí a pokud by v té době

zavolána záchranná služba, pak by tento šok byl zřejmý, ale zejména by tam nebyly úrazové změny. Pokud nezletilá poškozená jedla kaši vůbec poprvé, tak je velice nepravděpodobné, že by dostala alergii. Rychlejšími pohyby malé intenzity na bříško by větší podlitina nevznikla. Závěrem znalci shrnuli, že **příčinou úmrtí nezletilé poškozené A. K. bylo nezvratné poškození mozku následkem dušení a aspirace zvratků. K aspiraci zvratků došlo proto, že pitvou objektivně zjistili úraz hlavy.**

Zmíněným důkazem byla tedy obhajoba obžalovaného naprosto přesvědčivým způsobem vyvrácena. Na rozdíl od obžalovaného neměl soud o závěrech znaleckého posudku jakékoliv pochybnosti. Znalci naprosto zřetelně označili příčinu smrti nezletilé poškozené, včetně úrazových změn na hlavě a v mozku, které tento následek způsobily. Soud proto mohl pokládat za vyloučené, že ke zranění nezletilé poškozené mohlo dojít některým ze způsobů, které popisoval v rámci své obhajoby obžalovaný. V tomto směru pak byla vyvrácena velmi důrazně i jeho obhajoba, že nezná důvod zvracení nezletilé poškozené, po zjištění této skutečnosti se jí pouze snažil zachránit ožíváním a přivoláním příslušné odborné pomoci. Znalci vyloučili, že by ke zvracení a následné aspiraci zvratků mohlo dojít i jiným mechanismem, než tím, který odpovídal pitevnímu nálezů a který je popsán výše. Vzhledem k tomu, že v inkriminované době byl obžalovaný v bytě sám s nezletilou poškozenou, která nebyla zraněna ani nemocna, nemohl jí popsaná zranění způsobit nikdo jiný než obžalovaný, když znalci zdůraznili, že mezi vznikem a možným projevem úrazu – zvracením byl poměrně krátký interval. Z výpovědi obžalovaného bylo možno vypožorovat, že určité násilí vůči nezletilé poškozené připustil, avšak ani toto by nemohlo vést k úrazovým změnám, které byly objektivně zjištěny – viz vyjádření znalců k intenzitě násilí v souvislosti s výraznou podlitinou v pravém podbřišku. Je tedy zřejmé, že i v tomto směru obžalovaný vypovídal nepravdivě. Jeho základní teze obhajoby, podle které nejprve došlo ke zvracení a poté k úrazu hlavy, byla shledána v zásadním rozporu se zmíněným důkazem, který prokázal, že tomu tak být nemohlo. Znalci určili celý dynamický vývoj úrazových změn a dalších komplikací, který vedl ke smrti nezletilé poškozené, přičemž vyloučili, a to zcela logicky, že takovouto příčinou by mohla být porucha srážlivosti krve, anafylaktický šok či sebeporanění samotnou nezletilou poškozenou, vzhledem k poranění lebky. Provedenou pitvou a následným pitevním nálezem určili toliko jediný možný mechanismus zranění poškozené, který vedl k následným komplikacím a posléze ke smrti.

Kromě této vypovídací hodnoty pak zmíněný znalecký posudek vyvrátil tvrzení obžalovaného P. S., stejně tak svědkyně P. K., ohledně vzniku ostatních podlitin na hlavě a těle nezletilé poškozené. Způsob, který oba uváděli, znalci jednoznačně vyloučili a potvrdili i v tomto směru působení určitého násilí. Byť obžalovaný ani nikdo jiný pro toto jednání není stíhán, svědčí to o tom, že ani jeden z nich v tomto směru nemluví pravdu. Kromě znaleckého posudku je tento závěr soudu podpořen i **zprávou ošetřující dětské lékařky MUDr. M. W. ze dne 10.4.2014 s přílohami (č.l. 167-174).** Podle této zprávy bylo dítě v jejich ordinaci opakovaně vyšetřeno pro motorickou retardaci, lékařka nikdy na těle dítěte nepozorovala žádné modřiny ani jiné stopy násilí. Matka je nikdy neupozornila na modřiny dítěte, ani nepožadovala hematologické vyšetření. To by indikovala i bez přání matky, pokud by na dítěti viděla nějaké krvácející projevy. V 6 měsících dítě očkovaly, ani po vpichu a následné masáži hýždě nebyly žádné známky krvácejícího projevu. Opakovaně matku poučovala o nutnosti stimulace dítěte, dítě motoricky zaostávalo. Matka uváděla, že dítě doma jen leží na zádech, někdy se posune po zádech a zakloní se, jinak nic neumí. Toto bylo zjevné i při vyšetření. Proto dítě poslala na neurologii, kam se měla matka ihned objednat a pak přijít s výsledkem. Matka už se nedostavila a začátkem dubna pak

telefonovala sestra od dr. R. [REDAKCE], že se matka přeregistrovala k nim. Po informaci z ARO [REDAKCE] o podezření na týrání dítěte pojala podezření, zda nebyla motorická retardace dítěte způsobena nedostatečnou stimulací dítěte, dotazem na rehabilitačním pracovišti, kam matka údajně s dítětem chodila, zjistila, že tam nikdy nebyla, podobně na neurologii, kam se také nedostavila ani k termínu vyšetření. Od lékařky byl zajištěn rovněž výpis ze zdravotní dokumentace.

Z tohoto důkazu je zřejmé, že poslední lékařská kontrola zdravotního stavu nezletilé poškozené před předmětnou událostí proběhla dne 13.3.2014, o modřinách či podezření na zvýšenou tvorbu modřin v záznamu nic není. Tento důkaz opět směřuje k tomu, že ani obžalovaný ani svědkyně P. [REDAKCE] K. [REDAKCE] v tomto směru nehovoří pravdu a výpověď svědkyně o důvodech pořizování fotodokumentace modřin nezletilé poškozené, která je založena ve spise (č.l. 20-30 a dále č.l. 41-99), se jeví přinejmenším méně logická.

Dalším důkazem, který měl soud k dispozici, byl **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie (č.l.392-393)**. Z něho vyplynulo, že znalec provedl prohlídku nezletilé poškozené dne 10.4.2014 kolem 18 hod. ve Fakultní nemocnici [REDAKCE]. Na holčičce byly tehdy patrné vícečetné podkožní hematomy na hlavičce, na uších, pod bradou, na zátylku, na trupu vpředu na ramínkách a v podbřišku. Modřiny neměly stejný tvar, byly různě dekolorované. Nelze se znalecky vyjádřit o povaze vícečetných modřin, které jsou dle koloritu několikadenní a následné. U některých se nedá vyloučit ani jejich eventuální původ při kříšení, což by bylo možné zejména u modřin na hlavě a krku, když bylo s děckem různě manipulováno. Modřiny v podbřišku nemohou souviset s kříšením, nejsou patrné v úrovni pupku ani nad ním (kdyby se zachránce pokoušel o tzv. Heimlichův manévr prudkým zmáčknutím krajiny žaludku a nadbřišku). Tvorba modřin po sebemenším zevním násilí je otázkou pro znalce pediatra anebo hematologa. Nelze se ve sledovaném případě jednoznačně vyjádřit o úmyslném násilí ve smyslu týrání tohoto dítěte. **Znalec** byl pak vyslechnut v řízení před soudem v rámci hlavního líčení dne 22.9.2015 (č.l. 651-652). Znalec potvrdil své závěry a uvedl, že si v žádném případě nedal hematomy, které zjistil na hlavičce, do souvislosti s později zjištěným nitrolebním krvácením. V bezvědomí byla nezletilá poškozená v důsledku vdechnutí zvratků. Nedokáže určit, zda modřiny byly způsobeny v důsledku špatné srážlivosti krve. To je otázka pro hematologa. Příčina špatného stavu nezletilé poškozené bylo vdechnutí zvratků. Pokud její příbuzní uváděli, že se holčičce udělaly modřiny, jakmile se o něco ťukla, tak je to možné, ale nelze odhadnout, zda šlo o špatnou srážlivost krve. Nebyla však vyšetřena, takže by spekuloval. Nedokáže rozlišit, které modřiny vznikly kříšením (např. mačkání hrudníku) a které jiným způsobem. Některé mohly být způsobeny malým násilím a některé velkým. Při chybné srážlivosti mohly některé vzniknout jen tím, že někdo nezletilou poškozenou vyzvedl z postýlky. Dítě ale mělo modřiny pod bradičkou, na zátylku, na uších i na ramenou, ale nemělo je na horních ani na dolních končetinách. Když se dítě dusí, tak se mu mačká hrudník nebo oblast žaludku. Dítě se může hodně zmačknout a tím se rozběhne srdeční akce.

Je zřetelné, že znalec se vyjadřoval spíše v teoretické rovině, neposuzoval vnitřní zranění nezletilé poškozené, ani příčinu její smrti. V podstatě se vyjadřoval k možnému vzniku podlitin na základě pouhého pozorování na rozdíl od výše uvedených znalců, kteří vycházeli z pitevního nálezu. Tento znalecký posudek však nebyl s předchozím znaleckým posudkem v rozporu.

Ke zdravotnímu stavu nezletilé poškozené byly opatřeny lékařské zprávy, které popisovaly její zdravotní stav před smrtí. **Z lékařské zprávy [redacted] krajské nemocnice, a.s.** (č.l. 160, 547) vyplynulo, že při příjezdu do nemocnice byla nezletilá poškozená cyanotická, komatózní, obličej měla pokrytý zvratky, byly odsáty zbytky potravy (bílá tekutina). Bříško měla volně prohmatné, vyskytovaly se u ní mnohočetné hematomy staršího data na levé tváři, v nadklíčkové krajině, na šíji, v podbřišku a tříslech. Byl zajištěn převoz na ARO Fakultní nemocnice [redacted]. Podle **zprávy této nemocnice (č.l. 165)** měla nezletilá poškozená modřiny na hrudníku, pod bradou, na týlu hlavy, v podbřišku, v obou uších. Rodina popírala jakékoliv násilí a tvrdila, že modřiny vznikaly při cvičení a bouchnutím o postýlku apod. Zranění neodpovídala tomu, co matka tvrdila. Hospitalizace však nemusí přímo souviset s poraněním. Popisovaná zranění by nemusela ponechat trvalé následky, ale v důsledku zástavy oběhu po vdechnutí zvratků je dítě v kritickém stavu. Podlitiny nezletilé poškozené byly také zachyceny na fotodokumentaci pořízené v průběhu její hospitalizace (**č.l.16-19**).

Ze zmíněných důkazů je zcela evidentní, že od počátku lékařský personál nevěřil tvrzení o původu modřin. Lze konstatovat, že obě lékařské zprávy, především zpráva FN [redacted], je v souladu s citovaným znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, pokud jde práva o tato poranění, byť tato nezpůsobila nezletilé poškozené smrt. Je však zřejmé, jak již bylo konstatováno výše, že obžalovaný a svědkyně P [redacted] K [redacted] v tomto směru nevypovídají pravdivě.

Dále měl soud k dispozici řadu důkazů v podobě svědeckých výpovědí, především rodinných příslušníků nezletilé poškozené a tedy i svědkyně P [redacted] K [redacted]. Tito se především vyjadřovali k soužití svědkyně s obžalovaným, k jejich vzájemnému vztahu, ke vztahu k nezletilé poškozené a také uváděli některé informace o tvorbě podlitin jmenované.

Babička nezletilé poškozené a matka svědkyně P [redacted] K [redacted], svědkyně I [redacted] Č [redacted], uvedla v přípravném řízení (**č.l.324**), že pan S [redacted] se k její dceři nastěhoval někdy v lednu loňského roku (2014), ona osobně na něj nic nemá, choval se k její dceři i k malé moc hezky. Nikdy nepozorovala, že by S [redacted] byl agresivní. Malá byla hrozně živá, pořád mlátila kolem sebe ručičkami. Nepozorovala, že by měla modřiny, jen jednou viděla, že malá měla modřiny na tvářičce, byly ale malinkaté, to bylo někdy 7.dubna (2014). Dcera jí k těm modřinám řekla, že malá je hrozně živá, že se hrozně mlátí v postýlce. Svědkyně si ale nikdy žádných modřin nevšimla. Dcera o tom měla říkat doktorce, ale doktorka prý řekla, že to je normální a dceru nařkla, že se malá sama nestaví na nožičky. Dcera byla hrozně šťastná, výborná máma, byla starostlivá. Nevěří, že by pan S [redacted] malé A [redacted] ublížil, on se i k malé choval krásně. V řízení před soudem vypovídala svědkyně v rámci hlavního líčení dne 23.9.2015 (**č.l.669**) a uvedla shodné skutečnosti. Dodala, že vztah dcery s obžalovaným jim mohl každý závidět. Nikdy nebyla přítomna tomu, že by se A [redacted] po krmení dusila.

Dědeček nezletilé poškozené a otec svědkyně P [redacted] K [redacted] svědek ing. P [redacted] Č [redacted], uvedl v přípravném řízení (**č.l.316**), že na pana S [redacted] může říct jen to nejlepší, A [redacted] měl prakticky za vlastní. A [redacted] měla k P [redacted] blízký vztah. U A [redacted] pozoroval pouze ty modřinky, stačilo, aby se o něco ťukla a začaly se jí během hodinky dělat modřinky, například když se klepla do tvářičky nebo ji brali v podpaží, tak se jí dělaly červené fličky. Klepla se plastovou lžičkou do tvářičky a během chvilky se jí začala dělat modřinka. Toto pozoroval od začátku roku 2013. Stačilo, když se snažila dát do pusy dudlík a klepla se tím plastem dudlíku. To sám pozoroval. P [redacted] říkala, že se o to doktorka ani nezajímala. Na pana S [redacted]

si dcera nikdy nestěžovala. Po jídle A■■■■ nosili, než si odkrkla. Stávalo se někdy, že si po jídle ublinkla, někdy to bylo třeba dvakrát. Čekali, než si takhle uleví, než ji položili. Nedovede si představit, že by pan S■■■■ malou bil. Jeho samotného jako dědečka mrzelo, že malá vztahovala ručičky spíše k panu S■■■■ než k němu. Svědek do spisu založil komunikaci, kterou vedl s nemocnicí v ■■■■, jakož i fotografie nezletilé poškozené (č.l. 322-323). V řízení před soudem tento svědek vypovídal v rámci hlavního líčení dne 23.9.2015 (č.l. 668). Vypověděl shodné skutečnosti a doplnil, že modřinky na A■■■■ registroval někdy v prosinci 2013 nebo v lednu 2014. Na dotaz, zda má nějaké vysvětlení pro její zranění, uvedl, že od okamžiku, kdy přijela záchranka a převzala ji do péče, byla A■■■■ několikrát překládána. Během té doby se mohlo stát cokoliv, nechce nikoho očerňovat, ale kdo dá záruku, že při těch přesunech k něčemu takovému nedošlo. Bylo to tolik lidí, kteří s A■■■■ manipulovali, takže mohlo k něčemu takovému dojít. A■■■■ koupil skládací postýlku modrozluté barvy, jejíž všechny hrany byly obloženy molitanem a místo přiček byly síťky. Dceři tuto postýlku dal hned poté, co zjistil, že se A■■■■ začínají dělat modřiny. Nevěděl přesně kdy. Nezažil, že by se A■■■■ někdy dusila.

Svědčyně L■■■■ Č■■■■, současná manželka svědka ing. P■■■■ Č■■■■, uvedla v přípravném řízení (č.l. 329), že na A■■■■, když ji hlídali, pozorovali modřiny. To bylo už v době, kdy P■■■■ S■■■■ u P■■■■ ještě nebydlel. I od nich odešla malá s modřinkou, když spadla a bouchla se o koberec. P■■■■ to říkala dětské lékařce, ale doktorka věnovala větší pozornost pohybu. P■■■■ na svědkyni působil velmi pozitivně. Malá k němu vztahovala ruce, v žádném případě se ho nebála, naopak. A■■■■ u nich i spala. Po jídle si pokaždé ublinkla. Obžalovaný dlouho marodil, v ruce neměl cit, nejdřív neunesl v ruce ani talíř. Všecky modřinky si A■■■■ přivodila sama. Když s ní byla v lese, tak vystrčila ručičku z kočárku a udělala si modřinku na ručičce. Stačilo, aby ji drbali na zádech a měla červené fleky. V řízení před soudem byla svědkyně vyslechnuta v rámci hlavního líčení dne 23.9.2015 (č.l. 670). Kromě shora uvedeného dodala, že určitě byla u toho, když P■■■■ A■■■■ krmila, ta si po jídle většinou ublinkla, někdy to bylo větší ublinknutí. Neviděla, že by se A■■■■ po nějakém jídle dusila.

Svědčyně I■■■■ H■■■■ uvedla v přípravném řízení (č.l. 334), že P■■■■ K■■■■ zná z baráku. Nikdy z jejich bytu neslyšela žádný křik, rány ani podobně. Ona si někdy A■■■■ pochovala. Naposledy, když ji chovala, měla malá na bradičce tři modřiny. P■■■■ říkala, že se malá praštila o ohrádku nebo něco takového. Ty modřinky u ní viděla jen jednou.

Svědčyně N■■■■ B■■■■ M■■■■ uvedla v přípravném řízení (č.l. 344), že se s paní K■■■■ zná sedm let. Někdy v zimě, prosinci či lednu, se jí P■■■■ svěřila, že se A■■■■ dělají abnormální modřiny, kdykoli se bouchne o postýlku, tak se jí udělají modřiny. Svědkyně jí doporučila, aby s tím navštívila lékaře. Asi za měsíc či dva jí P■■■■ řekla, že úplně dobře s tím nepochodila, byla nespokojená s dětskou lékařkou, protože nechtěla malou očkovat, chtěla se objednat k jiné lékařce. Říkala, že i nadále se jí dělají modřiny. Holčička měla modřiny na obličeji, na bradě, na čele, údajně to bylo od toho, jak se uhodila o chodítko, také na každé uchopení při cvičení. Svědkyně holčičku viděla asi 3x, jednou u ní žádné modřiny neviděla, pak jí viděla asi v rozmezí 14 dnů, to v obou případech nějaké modřiny měla, jednou na bradě, jednou na čele. K■■■■ říkala, že to má z postýlky, jak se přetáčela, a jak jí držela na klíně, tak se bouchla asi o stůl. To mohlo být tak v únoru či březnu. V řízení před soudem byla svědkyně vyslechnuta v rámci hlavního líčení dne 23.9.2015 (č.l. 670). Vypověděla shodně a nad rámec uvedeného dodala, že A■■■■ měla modřinky, které nebyly

enormní. Neviděla ji svlečenou, takže neví, zda je měla po tělíčku. P. si na pana S. nikdy nestěžovala, naopak říkala, že jí pomáhá a že se k A. chová jako její táta.

Z těchto svědeckých výpovědí je zřejmé, že slyšení svědkové měli povědomost, s výjimkou Č., o podlitinách nezletilé a převážně uváděli, že si je způsobovala sama. Toto je však v rozporu s výše uvedenými důkazy a nelze přehlédnout, že informace o způsobu vzniku modřin svědkové měli převážně od svědkyně P. K.. Ať již podlitiny vznikaly jakýmkoliv způsobem, je třeba opětovně zdůraznit, že toto jednání není předmětem tohoto trestního stíhání a dokazování nebylo ke zjišťování skutečného stavu věci v tomto směru. Bylo však prokázáno, že podlitiny se nezletilé poškozené nemohly tvořit tak, jak uváděl obžalovaný a svědkyně P. K., která tyto okolnosti prezentovala dále, především mezi své rodinné příslušníky.

Zprávy Záchrané služby kraje (č.l. 158, 159 a 544) naznačují, že dne 8.4.2014 dorazily na místo dva vozy záchrané služby, a to nejprve v 19:21 hod. (MUDr. Ch. M.) a posléze v 19:35 hod. (zdravotní sestra Ž. J.) – k časům viz též níže. Podle zprávy MUDr. Ch. byla u nezletilé poškozené zjištěna aspirace potravy, hypoxická zástava, na tělíčku byly nalezeny hematomy staršího data vlevo na tváři, pravém rameni, v podbřišku, pod levou lopatkou. Ve zprávě z 19:35 hod. se uvádí, že dítě bylo při příjezdu v náručí otce, nedýchá, cyanóza, okamžitě zahájena resuscitace, aspirovala mléko po krmení dle anamnézy, během resuscitace odsáto z dýchacích cest malé množství bílé tekutiny, byla provedena intubace, dítě na tváři mělo 2 malé modřiny.

Vzhledem k nejasnostem ohledně času příjezdu záchrané služby byl jako svědek vyslechnut v přípravném řízení (č.l.338) zasahující lékař MUDr. M. Ch., který se vyjádřil i ke stavu nezletilé v době jejich příjezdu a k chování obžalovaného. Uvedl, že když přijeli k domu, otevřel jim mladý muž, dovedl je do bytu. Bylo na něm vidět, že je rozrušený, že se něco vážného děje. Dítě leželo na přebalováku, bylo bez známek života, nedýchalo, bylo modrého zbarvení. Oni okamžitě začali dělat srdeční masáž a ventilaci ambuvakem. Dítě bylo pozvracené, byla to nějaká bílá kaše, mělo i slepené řasy bílou kaší. Ten muž říkal, že našel dítě, že nedýchá. Na místo nepřijely dva sanitní vozy, jedno bylo osobní auto, v němž jezdí lékař, v tom přijel on. S ním přijela ve velkém voze posádka, rychlá zdravotnická pomoc. Oba vozy na místo dojezdy současně, Pokud jde o různý čas dojezdu na formulářích, tak zřejmě došlo k mylnému zápisu o uskutečnění výjezdu, ty formuláře se vyplňují až po skončení. Časem předání se rozumí doba, kdy je pacient předán na lůžko emergency oddělení. On si při zásahu všiml jedné modřiny na obličeji nezletilé, na emergency si pak všiml dalších hematomů. Nemůže říci, jak byly modřiny staré, ale jednalo se řádově o dny dle zbarvení. Vylučuje, že by v rámci resuscitace mohlo dojít ke zranění dítěte na hlavě či jinde na těle. Vylučuje, že by dítě spadlo v rámci převozu. Při poskytování první pomoci nezaznamenal, že by nezletilé poškozené někdo ubližoval. Nenapadlo ho to a ani se tím nezabýval, až na základě prohlídky na emergentním oddělení se objevily další modřiny. On neměl důvod dítě prohlížet, měl potřebu udržet základní životní funkce nezletilé poškozené, což dělal celou dobu.

Se souhlasem uživatelů byl vyžádán **výpis o uskutečněním telekomunikačním provozu (č.l.552,553-556, 557-561)** k telefonním číslům užívaným obžalovaným P. S. () a svědkní P. K. (). Z výpisů je zřejmé, že obžalovaný P. S. volal ze svého čísla dne 8.4.2014 v 19:12 hod. tísňovou linku 155, délka hovoru byla 599 sekund, hovor byl uskutečněn prostřednictvím buňky ,

██████████ (buňka v dosahu bydliště obviněného a P██████████ K██████████). Dále volal telefonní číslo P██████████ K██████████ v 19:22 hod., tento hovor trval 19 sekund, odchozí hovor se uskutečnil prostřednictvím buňky ██████████, ██████████, v případě P██████████ K██████████ hovor proběhl přes buňku ██████████, ██████████.

Soud měl k dispozici záznam **hovoru obžalovaného na tísňovou linku** dne 8.4.2014 v 19:12 hod. uložený na nosiči CD-R, jehož protokol o přepisu byl založen ve spise (č.l. 152-156). Z hovoru, který byl v hlavním líčení přehrán, je zřejmé, že obžalovaný na tísňovou linku oznámil, že se mu „zadusilo dítě jídlem“, momentálně je v bytě s dítětem sám. Holčička asi před 10-15-20 minuty jedla, šla spát a najednou se začala dusit. Operátorka mu poradila, aby si dítě dal přes ruku, hlavička musí směřovat dolů, aby jí dal pár úderů mezi lopatky. Obžalovaný sděloval, že miminko je celé poblíkané, má červený tváře a jinak je takové bílé, nedýchá. Operátorka mu poradila, aby dítě položil na stůl, pusinku mu trochu otevřel, zaklonil hlavičku, strčil ručník či utěrku pod lopatky, a aby dýchal do miminka, do nosu i pusy, celkem pětkrát vdechnout. Obžalovaný prohlašuje, že je ██████████, že ví, jak se to dělá; holčička se snaží z posledních sil nadechnout, ale nejde to. Dále mu operátorka poradila, aby ji teď dvěma prsty uprostřed hrudníku mezi bradavkami stlačoval. Obžalovaný sděluje, že dítě má blitky v nosu. Operátorka dále radí, aby jí 30x zmáčknul hrudníček těma 2 prsty, co nejrychleji. Obžalovaný sděluje, že miminko už vůbec nereaguje, začíná mít modrou barvu v obličeji. Na to operátorka radí, aby vždy dvakrát vdechnul a prováděl srdeční masáž těma dvěma prsty na hrudníku co nejrychleji, aby to vždy 30x udělal a pak 2x vdechnul. Obžalovaný během hovoru popisuje, že miminko slyšel přes chůvičku, jak začalo bublat, dělat divné zvuky. Prosí, aby už přijeli, že už nemá sílu. Miminko se snaží z posledních sil nadechnout, ale nejde to. Operátorka radí, aby stále stlačoval ten hrudník, jak říkala. Varuje, aby to dělal úměrně, protože je to mimino, aby to nebylo „moc“. Na konci hovoru obžalovaný sděluje, že už tam jsou.

Ze **zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí**, Magistrátu města ██████████ (č.l.570) bylo zjištěno, že v rodině poškozené nikdy neprováděli žádné šetření.

Na místě činu bylo dne 9.4.2014 provedeno **ohledání**, při tomto nebyly zajištěny žádné důležité stopy, jak je zřejmé z protokolu o ohledání místa činu a fotodokumentace (č.l. 4-15). Svědkyně P██████████ K██████████ vydala podle **protokolu o vydání věci (č.l.31)** policejnímu orgánu fotografie poškozené pořízené na paměťovém médiu z jejího mobilního telefonu.

Z **lékařských zpráv opatřených k obžalovanému (č.l. 574, 576-585)** je zřejmé, že tento byl v pracovní neschopnosti od 31.1.2014 do 30.6.2014 pro pohmoždění levého ramene. Opakovaně byl vyšetřován ortopedicky a neurologicky pro omezenou hybnost v levém kloubu (omezené vzpažení). Úraz mu vznikl dne 23.1.2014 při ██████████. Toto je zřejmé ze záznamu o úrazu (č.l.590-593).

K osobě obžalovaného byl v přípravném řízení zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie (č.l.459-531)**. Podle **závěrů znalkyně z odvětví psychologie (č.l.527-520)** se intelektový potenciál obžalovaného pohybuje ve slabším průměru. Ambice pokulhávají za schopnostmi. Osobnost je akcentovaná, do popředí vystupují narcistní rysy, které se projevují tíhnutím k dominanci, sebeláskou s potřebou dávat na odiv svou sílu, schopnosti a potence, hypersenzitivitou k sobě kombinovanou nedostatkem emtatizace a potřebami s druhými, jejich cíly, zájmy a potřebami. Jeví se sebestředný, pragmatický, ochuzený v oblasti vyšších citů, mající potřebu dávat na odiv své silové stránky,

individualistický, dogmatický, resolutní, netrpělivý, vkládající do svého rozhodování dosti energie, a to nejen do reakcí psychických, ale i reakcí motorických. Nesouhlas nebo protiargumentace mají tendenci jej iritovat. Lze u něj zaznamenat tzv. socializovanou agresivitu, která se projevuje libováním si v situacích, v nichž může uplatňovat svou moc a sílu, vypjatou dominanci, dáváním najevo, že je připraven nenechat si nic líbit, nutkavě maskulinním chováním a komentáři. V jeho osobnosti nejsou zastoupeny dissociální prvky, hodnotová hierarchie je modifikována pouze v oblasti vztahu k sobě (egocentrismus, sebeláska), ale jinak se neliší významně od většinového uspořádání. Nejsou problémy s morálními normami ani jejich interiorizací. Obžalovaný byl schopen správně chápat realitu ve sledovaném období a rozhodnout se k tomu, je schopen vše také správně reprodukovat. Vylučuje, že by byl v kritickém období v afektu. Ve chvíli, kdy se začal zhoršovat stav postiženého dítěte, lze již připustit vliv stresu a chaotičnost reagování. Forenzní význam ale neměly, vzpomínka je zachována, reagování finálně účelné. Obžalovaný vylučuje, že by se činu dopustil a odmítá se ke kritickým chvílím vyjadřovat s odvoláním na doporučení svého advokáta. Lze vyloučit patologickou, tj. z duševní poruchy nebo nemoci vyplývající motivaci. Nebyla shledána žádná psychopatologie, která by v kritické době snižovala jeho schopnost správně testovat realitu. Osobnost obžalovaného nenese zvláště významné rysy, které by ji disponovaly k protispolečenskému selhávání, v jeho věku je již trvale nastavena. Prognóza jejího dalšího vývoje, zejména z hlediska náchylnosti k protispolečenským aktům, je příznivá. Do síly svých motorických aktů vkládá nadprůměrné energie, jeho pohyby jsou opatřeny silou, jsou málo senzitivní a velmi energické. Obžalovaný je plnohodnotně schopen chápat smysl trestního řízení, soudního projednávání i případně uloženého trestu. Je způsobilý se z event. uloženého trestu poučit a v budoucnu se kolize se zákonem vyvarovat. **Znalkyně** byla vyslechnuta v řízení před soudem v rámci hlavního líčení dne 22.9.2015 (č.l. 650-651). Závěry potvrdila a doplnila, že i pokud je obžalovaný ochuzen o city, neznamená, že jich není schopen. Pokud jde o vypjaté emotivní situace, pak se u obžalovaného projevuje pláč nebo se vzteká. Velmi citlivě reaguje na nesouhlas, má tendenci se přesmykávat do dominantní polohy a rozhovor vést formou otázek. Snaží se zachovat převahu, dává najevo své city, to je velmi dobře citelné. Dává najevo spíš podráždění, není vidět hluboká lítost. Má poměrně urostlou postavu a když podá ruku, tak ji tiskne tak, že zřejmě kontroluje, jak to druhého bolí. Tohle dělají energičtí lidé, kteří tak docela nekontrolují své motorické akce. Toto jednání není ovlivněno stresem k trestnímu řízení. Je to jeho styl. Znalci se obžalovaného dotazovali, jak se v inkriminované době cítil a co dělal. Je třeba připustit, že byly přítomny vegetativní známky nepohody a chaosu, potivost, pobíhání, zavolání na jiné číslo. Byly zde známky úzkosti, jednání na přeskáčku, jako byl telefonát svědkyni K[REDAKCE].

Podle **znalce z odvětví psychiatrie (č.l.529-531)** netrpěl obžalovaný v době činu a ani nikdy předtím duševní chorobou, poruchou či sexuální deviací. Jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti byly plně zachovalé. Nebyly zjištěny žádné symptomy závislosti na alkoholu či jiných psychotropních látkách. Pokud jde o motivaci, nevyplývala z duševní choroby či poruchy, nešlo o afekt či jiné patologické jednání. Není osobou, kterou by bylo možno označit za agresivní v užším slova smyslu. Z psychiatrického hlediska není jeho pobyt na svobodě nebezpečný, nejsou proto navrhována opatření ve smyslu ochranného léčení. Obžalovaný je schopen vnímat a chápat smysl a účel případně uloženého trestu a stejně tak je schopen plnohodnotné účasti na trestním řízení. V řízení před soudem **znalec** potvrdil své závěry při hlavním líčení dne 22.9.2015 (č.l.649). Doplnil, že motivace jednání obžalovaného nebyla vyšetřením zjistitelná. Pro závěry byl nejpodstatnější psychiatrický nález v době, kdy znalec obžalovaného vyšetřil a dále záznamy lékařské dokumentace.

Na základě výše uvedených důkazů, které soud provedl způsobem uvedeným v § 2 odst.5 tr.řádu a zhodnotil je tak, jak mu ukládá § 2 odst.6 tr.řádu, lze konstatovat, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí, jinými slovy na základě těchto důkazů mohl soud učinit spolehlivý závěr o vině obžalovaného ve smyslu podané obžaloby. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce podal k soudu dne 13.10.2015 písemný návrh na doplnění dokazování (č.l.681-691) spolu s přílohami. Soud považoval provedení navrhovaných důkazů za zcela nadbytečné. Pokud byl navrhován výslech osob z [REDAKCE] krajské nemocnice a.s. a opětovný výslech svědkyně P [REDAKCE] K [REDAKCE] k problematice podlitin nezletilé poškozené, pak je soud toho názoru, že zmíněné bylo provedenými důkazy, především znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, zcela transparentně vysvětleno. Stejně tak bylo tímto důkazem vysvětleno sdělení ošetřujících lékařů, že vyšetřením CT mozku byl zjištěn difusní edém se zakrvácením, který nemá přesvědčivý charakter traumatu. Proto je zcela nadbytečný výslech osob, které by se vyjadřovaly ke krevním vzorkům nezletilé a které učinily tento závěr. Zpracování znaleckého posudku ohledně případného zmraženého vzorku krve nezletilé poškozené pro možné prokázání poruchy srážlivosti krve nezletilé poškozené, je důkazem zcela nadbytečným vzhledem k závěrům výše citovaného znaleckého posudku, který se problematikou srážlivosti krve v souvislosti s poraněním nezletilé poškozené důsledně zabýval. Pokud pak byl navrhován opětovný výslech obou zpracovatelů uvedeného znaleckého posudku proto, že se v návrhu polemizuje s anafylaktickým šokem jako možnou příčinou krvácení do mozku, pak je třeba zdůraznit, že znalci se k tomu velmi fundovaně vyjádřili a jejich vyjádření není v žádném rozporu s odbornými články, které jsou připojeny k důkaznímu návrhu. Doplnění jejich výslechu proto, zdali mohlo dojít k dušení z jiných příčin (např. laryngitida), soud odmítl proto, že znalci opakovaně uvedli, co bylo příčinou dušení. Stejně tak se znalci přesvědčivě vyjádřili k přítomnosti železa v jednotlivých hematomech a soudu není známo, proč by se znalci k tomuto měli na základě jakéhosi rozboru v důkazním návrhu, vyjadřovat znovu.

Přestože obžalovaný výše popsanou trestnou činnost popřel, lze z provedených důkazů s jistotou konstatovat, že zranění nezletilé poškozené, které bylo příčinou její smrti, nemohla vzniknout v jiné době, než když s ní byl obžalovaný sám. Tuto skutečnost potvrdil nejen obžalovaný, ale též svědkyně P [REDAKCE] K [REDAKCE], ve shodě s tím je i výpověď lékaře záchranné služby MUDr. M [REDAKCE] Ch [REDAKCE], zprávy o výjezdu záchranné služby, záznam telefonátu obžalovaného na tísňovou linku a výpisy o uskutečněném telekomunikačním provozu. Z těchto důkazů je zcela transparentní, že obžalovaný byl s nezletilou poškozenou v bytě sám. Ze zmíněných důkazů také vyplývá, že nezletilá poškozená byla při odchodu svědkyně P [REDAKCE] K [REDAKCE] z bytu v pořádku a během její nepřítomnosti jí obžalovaný volal, že se dusí. Toto také nahlásil na tísňovou linku a je tedy evidentní, že zranění ohrožující život nezletilé poškozené muselo vzniknout v době, která tomuto volání bezprostředně předcházela. Je tedy otázkou, kdo popisovaná zranění nezletilé poškozené způsobil a v tomto směru jsou pouze dvě varianty - že to byl buď obžalovaný nebo si je nezletilá poškozená způsobil sama. Druhou možnost však znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství jednoznačně vyloučili, takže nepřipadá v úvahu jiná varianta než ta, že zranění způsobil obžalovaný. Jeho obhajoba o možném mechanismu úrazových změn byla v rozporu se všemi provedenými důkazy. Je třeba připomenout, že úrazové změny na hlavě byly způsobeny tupým mechanickým násilím, stejně tak úrazové změny v podbřišku, byly způsobeny větší až velkou intenzitou. Znalci shodně uzavřeli, že vyvolávajícím momentem zvracení a následně aspiraci zvratků s dušením byl úrazový mechanismus a to buď úraz hlavy či případné břišní stěny. Opačný děj, kdy nezletilá poškozená by sama nejdřív začala zvracet a následně by u ní

v důsledku toho došlo ke vzniku úrazu na hlavě, není reálný. Soud se snad ani nebude zabývat obhajobou obžalovaného, že poranění nezletilé poškozené mohla být způsobena zdravotnickým personálem při následné manipulaci s ní. Znalci určili toliko jeden relevantní mechanismus vzniku těchto zranění a dalších komplikací, které vedly ke smrti nezletilé poškozené, přičemž vyloučili jakýkoliv vliv případné poruchy srážlivosti krve (která nebyla prokázána), případně vliv anafylaktického šoku, jehož příznaky popsali, avšak nezjistili. I pokud by soud teoreticky takovouto variantu připouštěl, pak by jistě nemohl opomenout poranění lebky nezletilé poškozené, která mohla být způsobena toliko popsáním mechanismem a nikoli poruchou srážlivosti krve či šokem. Sám obžalovaný byl usvědčen ze lži, když u hlavního líčení připustil lehké opakované údery do břicha nezletilé poškozené, čímž jistě chtěl vysvětlit vznik výrazné podlitiny v pravém podbřišku. I v tomto směru byla jeho obhajoba znalci vyvrácena. Je tedy nepochybné, že to byl obžalovaný, který nezletilou poškozenou v inkriminované době nejméně dvakrát udeřil silou větší až velké intenzity do hlavy a nejméně jednou do podbřišku, byť motiv zůstává soudu utajen. Pokud znalci uváděli též variantu vzniku nitrolebních poranění prudkými pohyby hlavy, pak vysvětlili, že to uváděli jako případné vzhledem k nálezům subdurálního krevního výronu. Ve shodě se závěrečným návrhem státního zástupce je soud toho názoru, že tento mechanismus by nevykazoval poranění na temeni hlavy a obžalovaný se také o žádném třesení nezmiňoval, připouštěl pak údery malé intenzity. Lze uvěřit obžalovanému, že posléze, když vnímal reakci nezletilé poškozené a nastávající komplikace a zalekl se vzniklých následků a snažil se je odčinit, že zavolal lékařskou pomoc a také se pokoušel nezletilou poškozenou první pomocí oživit. Lze shrnout, že obžalovaný uváděl varianty, které byly v rozporu s provedenými důkazy a nemohly být reálné. Tímto způsobem obhajoby se zcela zjevně snaží vyvinut z žalované trestné činnosti a očistit se především nejen sám před sebou, ale i před svědkyní P. K. a jejími dalšími rodinnými příslušníky. Být to není předmětem tohoto trestního řízení, lze z provedených důkazů vyzkoušet, že to nebylo poprvé, kdy proti nezletilé poškozené bylo vyvinuto určité násilí, neboť jinak by neměla již několikrát zmiňované modřiny či podlitiny, které podle slyšených znalců nemohly vzniknout jiným mechanismem. Soudu nepřísluší spekulovat, pokud to není podloženo důkazy, proč se tak dělo, kdy, jak a kým byla tato zranění nezletilé poškozené způsobena. Povinností soudu bylo zabývat se toliko skutkem, který je popsán v obžalobě a soud jej mohl vzhledem ke shora uvedenému považovat za spolehlivě prokázaný.

Pokud soud dospěl k závěru, že jednání popsané v obžalobě, resp. ve skutkové větě výroku rozsudku, se dopustil obžalovaný, který je jednoznačně trestně odpovědný, pak soud také musel určit, zda se jedná v tomto případě o jednání trestné. V souvislosti s právní kvalifikací jednání obžalovaného je třeba představit, že ve smyslu § 12 odst.2 tr.zákoníku lze trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Podle § 13 odst.1 tr.zákoníku trestný čin je protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Ve smyslu těchto ustanovení trestního zákoníku dospěl soud k závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty žalovaného trestného činu, v konkrétním případě jde o zvlášť závažný zločin podle § 14 odst.3 tr.zákoníku, neboť podle tohoto ustanovení jsou zvlášť závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let. Jednání obžalovaného, které je popsáno ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku, je nutno právně kvalifikovat jako zvlášť závažný zločin ublížení na zdraví podle § 145 odst.1, odst.2 písm.c), odst.3 tr.zákoníku, neboť obžalovaný jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, čin spáchal na dítěti mladším

patnácti let a tímto činem způsobil smrt. Pokud jde o jednotlivé znaky této skutkové podstaty, je třeba uvést, že způsobení těžké újmy na zdraví je jakékoliv jednání (konání i opomenutí), jehož následkem je těžká újma na zdraví. Přitom je nerozhodné, jakých prostředků bylo při něm použito, zda šlo o jednání jednorázové nebo o jednání postupné a dlouhodobé. Ublížení na zdraví musí být v příčinné souvislosti s jednáním pachatele. Těžká újma na zdraví je definována v ustanovení § 122 odst.2 tr.zákoníku, podle kterého je tato újma na zdraví vymezena dvěma podmínkami. Musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo jiné vážné onemocnění a toto musí být zároveň některým z taxativně tam uvedených případů. V daném případě šlo o poškození důležitého orgánu podle § 122 odst.2 písm.e) tr.zákoníku, jak uvedli příslušní znalci, neboť hlava a břicho jistě takovými orgány jsou, resp. jsou v nich uloženy jiné životně důležité orgány. Rozdíl mezi těžkou újmou na zdraví a ublížením na zdraví spočívá v tom, že při těžké újmě na zdraví musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo o jiné vážné onemocnění, které postižený pociťuje jako citelnou újmu v obvyklém způsobu života. K naplnění subjektivní stránky tohoto trestného činu nestačí, že pachatel jednal úmyslně, nýbrž musí být prokázáno, že jeho úmysl ve smyslu § 15 tr.zákoníku směřoval ke způsobení následku těžké újmy na zdraví. Jednal-li pachatel v takovém úmyslu, avšak k těžké újmě na zdraví nedošlo, přichází v úvahu posouzení jednání pachatele jako pokus trestného činu. Pro závěr, že těžká újma na zdraví byla pachatelem způsobena úmyslně, není nutné, aby pachatel chtěl způsobit právě takové poranění, které bylo jeho jednáním způsobeno. Tento závěr je odůvodněn již zjištěním, že pachatel jednal v úmyslu způsobit poškozenému poranění aspoň takové intenzity, které má charakter těžké újmy na zdraví podle § 122 odst.2 tr.zákoníku. Z hlediska úmyslu způsobit těžkou újmu na zdraví stačí zjištění, že pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit tento těžší následek, a byl s tím srozuměn (úmysl eventuelní). Na takové srozumění lze usuzovat, pokud jde o důkazní stránku, zejména z povahy použité zbraně, z intenzity útoku, ze způsobu jeho provedení (zejména z toho, proti které části těla útok směřoval) a z pohnutky činu. Dále je třeba hodnotit okolnosti, za kterých se útok stal, jakým způsobem bylo útočeno a jaké nebezpečí pro napadeného z útoku hrozilo. Zavinění ve formě nepřímého úmyslu je v tomto případě u obžalovaného na místě. Obžalovaný s ohledem na nízký věk nezletilé poškozené a tím související fyzický vývoj a dále vzhledem ke své fyzické převaze a vzhledem ke svému intelektu, musel vědět, že údery prokázanou silou vedené proti hlavě či břichu jmenované mohou u ní vyvolat takové vážné zranění, ke kterému skutečně došlo a s takovýmto následkem musel být srozuměn. Pokud jde o pohnutku, pak ji soud nezjistil. Pokud jde o znak kvalifikované skutkové podstaty „čin způsobil na dítěti mladším patnácti let“ pak zde postačí z hlediska zavinění ve smyslu § 17 písm.b) tr.zákoníku nedbalost, neboť není třeba, aby pachatel znal věk takového dítěte, stačí se zřetelem na okolnosti (zejména jeho fyzickou vyspělost, vzhled, chování a vyjadřování apod.) a svoje osobní poměry o uvedené okolnosti vědět měl a mohl. Ve vztahu k obžalovanému je třeba připomenout, že věk nezletilé poškozené velmi dobře znal, žil s ní ve společné domácnosti a byl přítomen jejímu porodu. O fyzickém vzhledu se snad soud nemusí ani zmiňovat, takže zavinění ve vztahu k tomuto znaku je též na místě. Pokud jde o další znak kvalifikované skutkové podstaty „smrt“, pak je tento pojem vykládán na základě poznatků lékařské vědy jako biologická smrt mozku – takový stav organismu, u kterého je obnovení všech životních funkcí již vyloučeno. Za smrt mozku se považuje nezvratná ztráta funkce celého mozku. Tento následek musí být způsoben pouze z nedbalosti (§ 17 písm.a tr.zákoníku), neboť jinak by bylo třeba posoudit skutek jako trestný čin vraždy. Obžalovaný způsobil nezletilé poškozené zranění vykazující znaky těžké újmy na zdraví, která byla v příčinné souvislosti s její smrtí, přestože jí byla poskytnuta lékařská pomoc. Ve vztahu ke smrtelnému následku soud uzavírá, že u obžalovaného je na místě zavinění ve formě vědomé nedbalosti, neboť i laikovi musí být zřejmé, že opakované údery do hlavy dítěte věku a fyzického vývoje nezletilé

poškozené, zasazené velkou silou, případně do břicha, mohou poškodit především jeho dosud nevyvinutou křehkou lebku, vyvolat krvácení do mozku a v krajním případě způsobit i smrt. Tohoto si musel být vědom i obžalovaný. Nelze dovodit, že by smrt dítěte chtěl způsobit, tedy že by jednal úmyslně, především proto, že soud nezná pohnutku jeho jednání a také proto, že přivolal lékařskou pomoc. Bezdůvodně však předpokládal nebo se spoléhal na to, že ke smrti poškozené nedojde. Bez přiměřených důvodů se tedy spoléhal, že k tomuto následku nedojde, ač musel vědět, že taková zranění hlavy, jaká nezletilé přivodil, mohou být nebezpečná při zachování životních funkcí. Lze uzavřít, že nedodržel potřebnou míru opatrnosti a nedocenil všechny možné následky svého jednání, když zejména způsob provedení z jeho strany, možnost ohrožení lidského života v důsledku dalších komplikací evidentně naznačoval.

Při rozhodování o sankcích, kterými soud obžalovaného postihl, vzal v úvahu všechny zásady uvedené v § 36-38 tr.zákoníku. Dospěl přitom k závěru, že obžalovaného je třeba postihnout trestem. Při stanovení jeho druhu a výměry vycházel soud ze všech kritérií uvedených v § 39 odst.1 tr.zákoníku, vzhledem k rozsahu trestní sazby však nepřipadal v úvahu jiný druh trestu než nepodmíněný trest odnětí svobody. Soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále přihlédl k chování pachatele po činu. V tomto směru lze konstatovat, že obžalovaný se po spáchaném útoku snažil odvrátit způsobený následek způsobem popisovaným v předchozích odstavcích odůvodnění tohoto rozsudku. Při určení povahy a závažnosti spáchaného trestného činu vycházel soud z okolností uvedených v § 39 odst.2 tr.zákoníku. Obžalovaný svým jednáním porušil zákonem chráněný zájem, kterým je zdraví člověka. Podle systematiky trestního zákoníku jsou trestné činy proti zdraví zařazeny v první hlavě zvláštní části a je tedy zřejmé, že se jedná o jeden z nejvýznamnějších chráněných zájmů. Obžalovaný se zvláště závažného zločinu dopustil vůči bezbrannému dítěti, na jehož výchově se určitým způsobem podílel. Byť se soudu nepodařilo zjistit příčinu jeho jednání, obžalovaný jistě nemohl mít žádný důvod, aby při naprosté fyzické převaze takto vůči bezbrannému miminku jednal. Bezpochyby je třeba zdůraznit, že svým jednáním obžalovaný způsobil nezvratný a nenapravitelný následek v podobě smrti nezletilé poškozené.

K osobě obžalovaného soud zjistil, že je svobodný, žije ve společné domácnosti s matkou nezletilé poškozené svědkyní P. K. Jako je v jako na , . Z jeho hodnocení vyplývá, že je hodnocen pozitivně. Rozhodnutím ředitele byl v reakci na toto trestní řízení. Z místa bydliště bylo sděleno, že nebyl projednáván pro přestupek. Obžalovaný nebyl v minulosti soudně trestán. Podle § 39 odst.3 tr.řádu byl soud také povinen při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlídnout k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Obžalovanému podle § 41 písm.o) tr.zákoníku polehčovalo, že před spácháním trestného činu vedl řádný život. Jiné polehčující okolnosti soud neshledal, stejně tak nebyly shledány okolnosti přitěžující. Pokud soud vycházel ze všech kritérií uvedených v § 39 odst.1 tr.zákoníku, které jsou rozhodné pro stanovení druhu a výměry trestu, pokud zhodnotil povahu a závažnost trestného činu ve smyslu § 39 odst.2 tr.zákoníku a vzal v úvahu zmíněnou polehčující okolnost, pak jeho úvahy vyústily v závěr, že obžalovanému musí být uložen trest odnětí svobody v trestní sazbě § 145 odst.3 tr.zákoníku, tedy v rozmezí 8-16 let. Soud totiž neshledal žádnou okolnost, která by umožňovala mimořádné snížení trestu odnětí svobody, jak to má na mysli ustanovení § 58 odst.1,3 tr.zákoníku. Odpovídající výměrou takového trestu je trest v dolní polovině zákonné trestní

sazby ve výměře 10 roků. I tak se jedná o trest výrazný, na jedné straně však stojí závažnost spáchaného trestného činu, na druhou stranu soud přihlédl k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného a výrazným možnostem jeho nápravy. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný zařazen nikoliv do věznice se zvýšenou ostrahou podle § 56 odst.2 písm.d) tr.zákoníku, ale soud využil moderačního ustanovení § 56 odst.3 tr.zákoníku a obžalovaného zařadil do věznice s dozorem pro výkon trestu odnětí svobody, neboť je přesvědčen, že především k prezentovaným možnostem nápravy bude výchovný účel trestu v tomto mírnějším typu věznice lépe naplněn.

Poškozená Vojenská zdravotní pojišťovna ČR se připojila v tomto řízení řádně a včas s nárokem na náhradu škody vůči obžalovanému. Navrhla, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit škodu ve výši 262.989,- Kč. Tato částka odpovídá doloženým nákladům na léčení nezletilé poškozené (**č.l.372-386**). Vzhledem k tomu, že soud o tomto nároku neměl žádné pochybnosti, uložil obžalovanému podle § 228 odst.1 tr.řádu, aby poškozené zdravotní pojišťovně zaplatil škodu v takto stanovené výši.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho obsahu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyzvolán o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění

odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni 23.11.2015

JUDr. Jan Špeta, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Zdeňka Holá